

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2002

Cena \$ 2.50

NOVEMBER 2002

Panna Maria v Klokotech u Tábora

Západně od Tábora nad příkrým břehem řeky Lužnice, na náhorní rovině zvolna stoupající k temeni Chlumu (480 m) se v letech 1220 podle „Starých letopisů českých“ nacházela tvrz pana Vítky z Klokot, který na svém novém sídlišti založil šlechtickou kapli, která se později stala farním kostelem. Do tohoto klokotského kostela byl asi o sto roků později přenesen z nedalekých Příběnic milostný obraz Panny Marie, který byl uctíván v celém tábořském okolí. Vyprávělo se, že se v té krajině zjevovala dětem, pasoucím stáda, „krásná paní.“ Když ji však spolu s dětmi spatřil neznámý malíř a podle zjevení „krásnou paní“ namaloval, přestala se zjevovat. Všichni byli přesvědčeni, že to byla Panna Maria. Obraz umístili v kapli sv. Vojtěcha v Příběnicích.

Úcta mariánská rozkvetla v českých zemích především v době Karla IV. (1346-1378) jak to dosvědčují četné mariánské písně, v té době vzniklé jako „Staše matka zaloštieci,“ „Zdravas hvězdo mořská“ a „O, Maria, růže skvůci.“ V letech 1420-1421 byly Klokoty zničeny Husity. Známa je událost upálení 300 Adamitů Janem Žižkou na klokotském hradě. Milostný obraz zmizel v troskách kostela, ale když došlo roku 1440 k op-

ravě zničené stavby, byl v jejích sutinách obraz nalezen zcela nepoškozený a slavnostně umístěn v obnovené svatyni.

Dnešní poutní místo Klokoty je stavbou slohově jednotnou, vzniklou v rozpětí 1701 – 1722. Celý areál je uzavřen masivní zdí se čtyřmi kaplemi v rozích obvodu, jehož půdorys má podobu nepravidelného pětiúhelníka, vytvořeného ambity, jež jsou otevřeny do nádvoří půlkruhovými oblouky. V severním křídle ambitů jsou na stěně namalovány obrazy Panny Marie Klokotské, Loretánské, Svatohorské, Pomocné, Neposkvrněného Početi, Panny Marie Těšitelky a Panny Marie Klatovské. V rozích ambitů se nacházejí kaple sv. Anny s oltářním obrazem Panny Marie od akademického Malíře Jakuba Husníka (vynálezce světlotisku), kaple sv. Vavřince, sv. Vojtěcha a kaple Růžencová.

Hlavní poutní kostel je jednolodní obdélná stavba s pravouhlým kněžištěm, které je ukončeno pětibokým závěrem. Těžiště malebného účinku klokotského poutního místa spočívá v bohatství věží. Nejvyšší vížka umístěná na střeše hlavní lodi je cibulovitá s dvojitou lucernou. Na samotném kostele se uplatňuje šest věží a připočteme-li čtyři věže nárožních kaplí, pak celému stavebnímu komplexu dominuje deset věží.

Hlavní oltář je proveden slohem, v němž barokní dekorace je již rozdrobena a zněžněna slohem, který je předzvěstí rokoka. Je to vlastně velký, kompozičně bohatě rozvinutý rám kolem milostného obrazu. Je zhotovený ze stříbra a silně pozlacený. Dnešní obraz Panny Marie Klokotské je dílem 17.století (1620 – 1650). Byl namalován podle původního, stářím sešlého obrazu pražským malířem Ondřejem Bergrem.

Na severní straně kostela podél hřbitovní zdi nás kapličky křížové cesty vedou k barokní kapli nad pramenem tak zvané „dobré vody,“ o jejíž léčivé moci jsou přesvědčeni zbožní poutníci, tak jako na většině mariánských poutních míst.

Kamenná zastavení křížové cesty byla vytesána v polovině 19.století a mají

Milostný obraz Panny Marie Klokotské

v průčelí zasazena plastická vyobrazení jednotlivých zastavení z litiny.

Tak jako na Svaté Hoře vítá Panna Maria Klokotská poutníky zvonkohrou, skládající se z 10 zvonů, z nichž nejstarší je z roku 1408, další z r. 1561 a 8 posledních z r. 1980.

Hlavní pouť je 15.srpna o slavnosti nanebevzetí Panny Marie. Duchovní správu zde dnes obstarávají bratři kongregace misionářů Oblátů Panny Marie Neposkvrněné.

*Maria,
Matka vši dobroty
zvolila si Klokoty,
by nám matkou
dobrou byla
od zlého nás uzdravila*

Dle různých pramenů sestavil
Karel Chrobák

Vstupní brána do poutního areálu

*Foto na titulní straně:
Věže poutního chrámu Nanebevzetí
Panny Marie v Klokotech u Tábora*

Dušiček

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Jsou okamžiky v našem životě, které nás naléhavěji než jindy stavějí před prastaré základní otázky - jaký smysl má život a smrt, naše bolesti a trápení, odkud a kam člověk jde, co je vlastně život a smrt a co je život věčný? Je dobře, když před těmito otázkami neuhýbáme, když se snažíme najít odpověď. Najdeme-li dobrou odpověď, tak se nám dobře žije, lépe se pracuje i trpí a samozřejmě i dobře umírá. Kdo porozumí životu, tak porozumí také smrti. Kdo porozumí smrti, tak samozřejmě také porozumí životu, protože život i smrt jsou jen dvě nerozlučné podoby velkého tajemství, které bylo darováno člověku.

Náš mladý básník Jiří Wolker, který zemřel ve svých 24 letech, říká o smrti, že není zlá, že je jen kus života těžkého. Proto se nebojí smrti, ale bojí se umírání, protože v umírání je člověk vždycky sám se svým končícím se pozemským životem. Umírání a smrt patří dohromady a u člověka vyvolávají strach a hrůzu. Obzvláště tehdy, když si člověk uvědomí, že páchal skutky zla.

Konec října a počátek listopadu nám připomíná dušičky - tak něžně nazýváme duše našich drahých zemřelých. V tyto dny vnímáme více jako kdy jindy tajemství hřbitova. Když přicházíme na hřbitov v podvečer, kdy se ticho tam rozestírá se soumrakem - tak mi to připomíná vždy moře. Kdo z nás seděl na břehu oceánu, tak si uvědomil, jak pokojně v oceánu končí všechny řeky. Bílé Labe, dravá Ostravice, širý Dunaj, rozbouřená Vltava nebo tichá Sázava. Jak překonávají ty naše řeky ve staré vlasti i ve vaší nové vlasti přejce, překážky a nakonec v oceánu ukončují svůj běh.

A právě tak na svatém poli, na hřbitově, pod tichem kamenných pomníků leží všichni naši drazí stejně - jen prosté nápisy: „Zde v Pánu odpočívá...“ Kde jsou ta vaše snažení, ty peřeje vašeho života, kde je ten shon, ten ruch, kde jsou ty sváry, kde je láska, nenávist - všechno je smazáno, všechno splynulo v jedno - a jen prosté nápisy: „Zde tiše odpočívá...“

Navštěvujeme naše hřbitovy nebo alespoň v duchu zalétáme ke vzdáleným hrobům našich drahých. Až se vrátíme do svého domova, tak ve dny dušičkové místo oblíbené knihy vezmeme si do rukou něco vážnějšího. Vezmeme Písmo svaté a otevřeme, čteme knihu Jobovu, v níž je psáno, jak po všech těch bojích a utrpeních všichni stejně spočineme v náručí smrti. Čemu se podobá svátek dušiček? Někteří tvrdí, že svátek dušiček je takovým Štědrým dnem zesnulých. Štědrý den, kdy jim můžeme tolik dát. Uvědomme si také, že i my se k nim připojíme. Smrt je přece jediná jistota na světě. Všechno ostatní je nejisté, jen smrt je jistá. Nevíme však, kdy přijde. Může to být dnes, zítra nebo i během několika hodin nebo i dokonce minut, či vteřin.

Setkáváme se často se zprávami o smrti. Připomínáme si také oběti světových válek, teroristických akcí nebo silničních, či železničních neštěstí... V jedné novinách jsem četl

o pohřbu padlých vojáků za světové války. Slunce poprvé zapadalo nad jejich hrobem. Vystoupila skupina českých vojáků a tichým podvečerem se nesla dojemně píseň: „Kde domov můj?“ Novinář dodává: „Nikdy na mně nepůsobila naše česká národní hymna tak silným dojmem jako u hrobu padlých vojáků.“ Tato událost nám všem připomíná ještě bolestnější skutečnost. Známe místo, kde plácí miliony duší a v každé z nich se ozývá bolestná otázka: „Kde domov můj?“ Jsou to duše v očistci, které touží po Bohu, které touží po věčném, krásném nebi. Pamatujme v těchto dnech na naše drahé zemřelé!

Na světě se setkáváme s věcmi nepochopitelnými - k těm náleží i rychlost, s jakou lidé zapomínají na své zemřelé. Když vidíme projevy smutku při některých pohřbech, tak se domníváme, že tito pozůstalí na své zemřelé nikdy nezapomenou. Ale trpká lidská zkušenost nás poučuje, kolik našich zemřelých si může naříkat slovy věřícího básníka Josefa Sládka: „Za moře nám neodešli, nejsou ani za horami, jen ta hrstka polní trávy roste tady mezi námi. Přes to moře ptáček letí, přes ty hory vítr táhne, ale zde tou hrstkou trávy ruka ruky nedosáhne.“

Nezapomínejme na naše drahé zemřelé. Během mého čtyřicetiletého kněžského působení jsem pohřbil velmi mnoho zesnulých. Vídával jsem i nádherné pohřby, které jistě stály tisíce korun; věnců bývávalo tolik, že pohřební služba je musela i třikrát odvážet, nebo věnce vezli na zvláštním voze. Ale ani přecetné věnce, nebo přemnohá světla nepomáhají duším našich drahých zemřelých. Jak pomůžeme našim zemřelým? Modlitbou, dobrými skutky a především pak obětí mše svaté. Kněží v těchto dnech vám také, drazí přátelé, připomínají, jakým způsobem od 1. do 8. listopadu můžete

Pokračování na str.14

LITURGICKÁ ČTENÍ

32.neděle v mezidobí - 10.listopadu 2002

1. ČTENÍ - Mdr 6,12-16

Moudrost, o které mluví Starý zákon, je něco jiného než lidská chytrost nebo zkušenost. Je to nejen Boží dar, ale přímo Boží tvůrčí čin. Pro starozákonního člověka tedy být moudrým znamenalo být Bohem obdarovaným, vyhledat a přijmout něco, co sám nemohl vytvořit.

Čtení z knihy Moudrosti.

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. ČTENÍ - 1 Sol 4,13-18

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, (věříme) také, že s Ježíšem přivede Bůh (k životu) i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My živí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Bůh sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

EVANGELIUM - Mt 25,1-13

Ženich je tady! Jděte mu naproti! - To je výzva k naději a činu, ne prostředek vyvolávání strachu; výzva k odpovědnosti za dané chvíle života. Nebeské království je připraveno pro člověka jako svatební hostina pro hosty. Je třeba uvěřit pozvání a zařídit se podle toho. Pozvání je nezměnitelné, jen reakce člověka na ně může být dobrá, nebo špatná. Je tedy zapotřebí reagovat správně teď hned, ne až někdy v budoucnosti.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: 'Ženich je tady! Jděte mu naproti!' Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: 'Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.' Ale prozíravé odpověděly: 'Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodávacům a kupte si.' Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: 'Pane, pane, otevři nám!' On však odpověděl: 'Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.' Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

32.neděle v mezidobí - 17.listopadu 2002

1. ČTENÍ - Př 31,10-13,19-20,30-31

Čtení z knihy Přísloví.

Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu po všechny dny svého života. Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svými rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřetena. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi. Půvab zklame, krása prchne, zato žena, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu. Dejte jí z výtěžku jejích rukou, neboť u bran ji chválí její díla.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,1-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Co se týká času a chvíle (příchodu Páně), není třeba, bratři, abychom vám o tom psali. Víte totiž sami velmi dobře, že onen den Páně přijde jako zloděj v noci. Až budou (lidé) říkat: „Je pokoj a bezpečí,“ tu na ně znenadání přitrhne záhuba jako porodní bolesti na těhotnou ženu. Nebudou moci uniknout. Ale vy, bratři, nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a synové dne, noc ani tma nemá nad vámi (právo)! Nesmíme se tedy oddávat spánku jako ostatní, ale naopak: zůstaňme bdělí a střizliví.

EVANGELIUM - Mt 25,14-30

Mnohem více nám toto podobenství řekne, uvědomíme-li si, o kom bylo řečeno. Mluví v první řadě o zákonících, kteří se domnívali, že opatrování Hospodinových příkazů, kterým se zabývali, stačí. To bylo totiž to jediné, co z Božího slova zdůrazňovali. Ale oni ho měli použít především k tomu, aby v Ježíši poznali Mesiáše.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Jeden člověk se chystal na cesty, zavolal si služebníky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který dostal pět hřiven, hned šel, (podnikavě) jich využil a vyzískal pět dalších. Stejně i ten, který dostal dvě, vyzískal dvě další. Ale ten, který dostal jednu, šel, vykopal v zemi (jámu) a peníze svého pána ukryl. Po delší době se pán těch služebníků vrátil a dal se s nimi do účtování. Přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl s sebou pět dalších a řekl: 'Pane, pět hřiven jsi mi svěřil, hle -dalších pět jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil i ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: 'Pane, dvě hřivny jsi mi svěřil, hle - další dvě jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil pak i ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: 'Pane, vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Měl jsem strach, a proto jsem tvou hřivnu ukryl v zemi. Tady máš, co ti patří.' Pán mu odpověděl: 'Služebníku špatný a líný! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nesel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy moje peníze uložit u směnárníků a já bych si při návratu vyzvedl i s úrokem, co je moje. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven. Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A tohoto služebníka, který není k ničemu, hodte ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.“

Ježíše Krista Krále - 24.listopadu 2002

1. ČTENÍ - Ez 34,11-12,15-17

Biblický obraz pastýře a stáda nemá přirovnat Boží lid k nevědomým ovčím. Je to především podobenství o Bohu, který se stará stejně jako pečlivý pastýř a který jediný má schopnost i právo vést tam, kde je pastva, čili život.

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a užmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovci, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek - praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak říká vás, moje stádo - tak praví Pán, Hospodin - budu soudit mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 15,20-26,28

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otci a až zlomí (vládu) všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

EVANGELIUM Mt 25,31-46

Evangelium nevybízí k pouhé dobročinnosti ani k úniku z ne-příjemných oblastí života. Vybízí k následování Krista, a to i v postoji k lidem, kterých si svět nehledí. S nimi se sám Ježíš Kristus ztotožňuje, aniž by tím oslavoval a obhajoval lidskou bídu.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojďte, požehnání mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žízňového, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsem tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.' Potom řekne i těm po levici: 'Přýč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem

nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žízňového, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

1.neděle adventní - 1.prosince 2002

1. ČTENÍ - Iz 63,16b-17,19b; 64,2b-7

Tato kající modlitba pochází z doby po návratu z exilu (po r. 538 př. Kr.). Lid v ní vyznává svůj hřích a uznává, že jen Bůh je pravý otec a zachránce, protože jen on jej mocnými činy zachraňoval.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Ty, Hospodine, jsi náš otec, „naš vykupitel“ je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvrdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmíř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tváří by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tváří se rozplynuly hory. Od věků (nikdo) neslyšel, k sluchu (nikomu) neproniklo, oko nespátřilo, že by Bůh, mimo tebe, tak jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatují na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme zhřešili, byli jsme v hříších stále. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravosti nás unášely jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzcho-pil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme - ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,3-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

EVANGELIUM - Mk 13,33-37

Text je posledním úryvkem eschatologické řeči (Mk 13). Nosným tématem je vnitřní bdělost a čekání na Pána (srov. „spím, ale mé srdce bdí“ - Pis 5,2). Opakem takové bdělosti je spánek jakožto postoj neočekávání se srdcem zatíženým nestřídmostí (Lk 21,34). Na jiných místech Písma se používá také přirovnání, že Pán přijde náhle jako zloděj (Lk 21,34). Pán může přijít kdykoliv!

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobné jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kuropení nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezahl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 26.září do 31.října 2002

Politické události

Uchazečů o prezidentský úřad přibývá

Parlamentní strany pokračují ve výběru kandidátů na funkci příštího prezidenta České republiky. Vzejde z voleb v lednu 2003 a nahradí Václava Havla, kterému končí druhé funkční období. Originálním způsobem se k výběru kandidáta postavila vládní ČSSD. Sociální demokraté nabídli veřejnosti čtyři jména: ombudsmana Otakara Motejla, expremiéra Miloše Zemana, vysokoškolského profesora Martina Potůčka a někdejšího ministra spravedlnosti Jaroslava Bureše, ze kterých si budou moci občané ve zvláštním referendu vybrat. KDU-ČSL počítá s Petrem Pithartem, předsedou Senátu, a Unie svobody - DEU by se na společném kandidátovi ráda dohodla v rámci vlády. Unionisté dali najevo, že by se jim na Hradě zamlouval diplomat Jaroslav Šedivý nebo Otakar Motejl. Opoziční ODS oznámila jako kandidáta předsedu strany Václava Klause. Svého kandidáta představili i komunisté - je jím Miroslav Kříženecký, za minulého režimu vojenský prokurátor. V současnosti obhájí Karla Srbu, obviněného mimo jiné z příprav vraždy novinářky Sabiny Slonkové. Ve hře je dosud mnoho jmen, nicméně reálnou naději stát se desátým nájemníkem Pražského hradu mají jen lidé s přímou podporou politických stran silně zastoupených v parlamentu. Naopak bez šancí jsou kandidáti nezávislých iniciativ a

malých stran, přestože by někteří pro veřejnost byli přijatelní - například kněz Tomáš Halík, režisér Zdeněk Svěrák nebo senátorka ODA Jaroslava Moserová

Klaus jako předseda ODS končí, ale bude kandidovat na prezidenta

Občanská demokratická strana (ODS) ztrácí svého předsedu, svůj symbol. Její zakladatel Václav Klaus zůstával nejvyšší pozici po jedenáct let a jakožto premiér určoval v devadesátých letech směr české politiky. 10.října však oznámil, že na post předsedy druhé nejsilnější strany v zemi už v prosinci nehodlá kandidovat, ale přijal by kandidaturu na funkci prezidenta České republiky. Dva dny poté, ho také výkonná rada občanských demokratů představila jako svého oficiálního kandidáta na post hlavy státu. V souvislosti s Klausovou kandidaturou se ODS netají úmyslem prosadit v parlamentu přímou volbu, v níž by měl její kandidát větší šanci na úspěch. Strana chtěla navrhnout v Poslanecké sněmovně změnu ústavy. Pokud by souhlasili i senátoři, mohla by novelizovaná ústava platit již od začátku roku 2003. "Samozřejmě je možné změnit ústavu už do vánoc. Ale nevím, jestli si v ODS uvědomili, že kromě změny ústavy je třeba přijmout také prováděcí zákon, který řekne, jak se prezident bude volit," uvedl pro Lidové noviny šéf poslanců KDU-ČSL Jan Kasaň, který zároveň nevyloučil možnost odložení prezidentských vo-

leb. ODS je ochotná udělat skoro cokoli, aby byl Klaus v prezidentských volbách úspěšný. "Budeme co nejvstřícnější k případným návrhům vládní koalice," uvedl místopředseda ODS Miroslav Beneš v Mladé frontě Dnes. "Nechceme jim v žádném případě poskytnout záminku, aby našli důvod, proč přímou volbu zamítnout." Překážkou ovšem mohou být i samotní senátoři ODS. První reakce signalizují, že ne všichni podporují tak radikální změnu stanoviska. Dosud totiž strana vystupovala kategoricky proti všem prvkům přímé demokracie. Deset poslanců koalice (ČSSD, KDU-ČSL, US DEU) nakonec ODS předešlo a 15.října podalo vlastní návrh změny ústavy, který má umožnit přímou volbu prezidenta. Organizační výbor Poslanecké sněmovny, v němž jsou zastoupeny všechny strany, však 16.října podle Práva jednomyslně rozhodl, že volba hlavy státu se bude konat v Parlamentu 15.ledna 2003.

České vysílání Svobodné Evropy skončilo

V pondělí 30.září přestalo vysílat Rádio Svobodná Evropa. Přestože se podle jeho ředitelky Olgy Kopecké vyslovily pro zachování vysílání kromě mnoha posluchačů i známé osobnosti, odmítl americký Kongres nadále financovat tuto stanici. Kongres byl při svém rozhodnutí veden ryze pragmatickými důvody. Roční grant ve výši 650 tisíc dolarů chce využít v souvislosti s bojem proti terorismu pro vysílání do zemí, jako jsou Afghánistán nebo Irák. Opodstatněnost kroku americké vlády potvrzují i průzkumy poslechovosti Svobodné Evropy v Čechách. Ta v posledních letech neustále klesala, letos se podle ČTK

pohybovala mezi 52 - 54 tisíci posluchačů. Z tohoto hlediska se celoplošná česká Svobodná Evropa dostala na úroveň regionálních rádií. Frekvenci, na které vysílala, Český rozhlas zachová pod názvem Český rozhlas 6. V redakci zůstaly dvě třetiny redaktorů. Svobodná Evropa byla založena z iniciativy americké vlády v roce 1949. Sídlem stanice se stal Mnichov. Zkušební provoz zahájila o rok později. Český a slovensky vysílala stanice z nákladního auta projíždějícího podél hranic tehdejšího Československa s Německem. Pravidelné vysílání v češtině a slovenštině odstartovalo 1.5.1951. V roce 1993 se česká redakce oddělila od mateřské Svobodné Evropy a od roku 1994 vysílala jako Rádio Svobodná Evropa z budovy Českého rozhlasu a na jeho frekvenci.

Poslanci schválili zákon o referendu o vstupu ČR do EU

Sněmovna schválila 18.října senátní návrh zákona, na jehož základě by se mělo uskutečnit referendum o vstupu ČR do EU. Pokud zákon podpoří i Senát, lidovému hlasování již nebude stát nic v cestě. Podle vyjádření politiků by se mohlo konat v květnu nebo červnu příštího roku. Občané by případně odpovídali na otázku: "Souhlasíte s tím, aby se Česká republika stala podle Smlouvy o přistoupení České republiky k Evropské unii členským státem Evropské unie?" Pro zákon hlasovalo 180 ze 182 přítomných poslanců, zbylí dva se zdrželi hlasování. Pro schválení byl nutný souhlas nejméně 120 z 200 poslanců. V souladu s očekáváním se pro zákon vyslovili zástupci všech stran - tedy i poslanci

ODS a KSČM, kteří se obávají ztráty národní suverenity a kritizují současné fungování unie. Právo účasti v referendu by měl každý občan ČR, který dosáhl věku 18 let. Sněmovna nepodpořila návrh ODS, aby hlasování bylo platné pouze tehdy, pokud by se k němu dostavila nadpoloviční většina občanů, druhá varianta navrhovala alespoň 35 procent. Pokud by referendum dopadlo v neprospěch vstupu do EU, další by se mohlo konat nejdříve za dva roky, pokud by se podmínky smlouvy o přistoupení nezměnily.

Irské referendum pro smlouvu z Nice

Evropa si mohla oddechnout. Irové v referendu 19. října řekli ano nejen smlouvě z Nice, ale i dalšímu rozšíření EU. Pro ratifikaci hlasovalo 63% voličů, 37% bylo proti. Referenda se zúčastnilo 48,5% voličů, což je více než o 10% více než při loňském negativním referendu, jak uvedla agentura Reuters. Irsko bylo jedinou členskou zemí EU, která ještě neschválila smlouvu z Nice, a bylo také jedinou zemí, která o ní rozhodovala ve všelidovém referendu, jelikož přijetí smlouvy vyžadovalo změny v jeho ústavě. V ostatních členských státech rozhodovaly parlamenty. V praxi irské ano znamená, že pokud půjde vše podle plánu, uzavřou ČR, Slovensko, Maďarsko, Polsko, Slovinsko, Litva, Lotyšsko, Estonsko, Kypr a Malta jednání o podmínkách přistoupení letos v prosinci na summitu v Kodani. Na jaře příštího roku podepíší smlouvu o přistoupení, kterou poté budou muset v parlamentech ratifikovat jednotlivé členské státy EU a voliči kandidátských zemí její platnost podle

své vůle schválí (nebo neschválí) v referendech. V minulém roce Irové v referendu hlasovali proti přijetí smlouvy z Nice, nikoliv však proti rozšíření EU, jak sami zdůrazňují. Pozorovatelé se shodují, že irské ne v minulém referendu zapříčinila především malá účast voličů. Poslednímu hlasování proto předcházely masové kampaně, jak vlády a její blízkých médií a příznivců, tak také odpůrců. Irsko se totiž probírá z evropského růžového snu. Občané ztrácejí důvěru ve vládu a státní instituce, zpomaluje se hospodářský růst, který po vstupu před 30 lety udělal ze zaostalého Irsku ekonomického "tygra" a jednu z nejlépe prosperujících zemí západní Evropy. Referendum nyní znamenalo uvolnění, ale jen dočasné. Proces rozšiřování ještě není u konce a zdaleka ne všechny problémy jsou vyřešeny. S reformou EU výrazně posílí pravomoci předsedy EK. Změní se také počty hlasů jednotlivých členských zemí v radách ministrů EK. Například Německo, Francie, Británie, Itálie budou mít po 29 hlasech, Česká republika 12. Rozšíří se také počet oblastí, kde budou ministři EU rozhodovat kvalifikovanou většinou místo dosavadního požadavku jednomyslnosti. Rozhodnutí může být ale přijato jen v případě, budou-li pro státy, které dohromady reprezentují minimálně 62% obyvatelstva EU, což zvýhodňuje velké země. To byl také jeden z argumentů odpůrců irského přijetí této smlouvy. Smlouva podle nich dostává malé země do područí velkých a dělá z nich neplnoprávné a neplnohodnotné členy EU. Nové bude také početní zastoupení v Evropském parla-

mentu. ČR a Maďarsko např. protestují proti počtu svých zástupců, protože jim bylo přiznáno jen 20 křesel, zatímco stejně velká Belgie a Portugalsko mají o dvě víc.

Václav Havel udělil

77 státních vyznamenání

Při příležitosti 84. výročí založení Československa udělil prezident Václav Havel sedmasedmdesát státních vyznamenání. Slavnostní akt se uskutečnil ve Vladislavském sále na Pražském hradě za přítomnosti politických představitelů republiky i pozvaných osobností českého kulturního života. Státní vyznamenání a řády byly uděleny či propůjčeny také 13 osobnostem z křesťanských církví a z židovské obce. Nejvyšší státní vyznamenání, Řád bílého lva, obdrželi Oto Stehlík, který se po únoru 1948 účastnil odboje v ilegální protikomunistické skupině, a in memoriam generálmajor Josef Duda, jenž za 2. světové války působil v britském a francouzském letectvu. Řád Tomáše Garrigua Masaryka za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva byl mj. propůjčen: pražskému arcibiskupovi kardinálu Miloslavu Vlkovi, synodnímu seniorovi Českobratrské církve evangelické (ČCE) Mgr. Pavlu Smetanovi, vrchnímu pražskému a zemskému rabinovi Karolu Efraimu Sidonovi, knížeti Karlovi Janu Schwarzenbergovi a PhDr. Richardu Federovi (in memoriam). Karol Sidon publikoval v samizdatu, je autorem řady televizních a filmových scénářů, rozhlasových her a próz. Bavorské sídlo Karla Schwarzenberga v Německu, kam emigroval, se stalo sídlem Dokumentačního střediska nezávislé české a slovenské literatury. Richard Feder byl

velkou oporou obyvatel tereziánského ghettá, po válce zastával funkci zemského rabína. Medaile Za hrdinství putovaly především k záchranářům, kteří nasazovali své životy při srpnových povodních. Medaile Za zásluhy o Českou republiku předal prezident osobám, jež se zasloužily o stát v oblasti vědy, kultury, umění nebo sportu. Čestného uznání se tak dostalo např. exministru zahraničí Jiřímu Dienstbierovi, nedávno zesnulému sochaři Karlu Neprasovi, hokejovému internacionálově Augustinu Bubnikovi, zpěvačce Haně Hegerové, ale i hercům Stelle Zázvorkové a Janu Třískovi. Medaile Za zásluhy byla udělena též teologovi prof. ThDr. Milanu Balabánovi, Mons. Václavu Dvořákovi, Janu Litomiskému, Jiřímu Němcovi (in memoriam), Mons. ThLic. Karlu Pilíkovi a MUDr. Marii Svatošové. Prof. Balabán byl členem obrodného hnutí uvnitř ČCE, podepsal Chartu 77. Mons. Dvořák byl za války totálně nasazen v Linci. Na kněze byl vysvěcen v roce 1948, později povolán ke službě u jednotek PTP. Jan Litomiský je aktivním členem ČCE. Byl signatářem Charty 77, členem VONS (Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných) a spoluzaložil KDS. Jiří Němec, psycholog, filozof a překladatel, redigoval časopis Tvář a v disentu přednášel na bytových seminářích. Byl spoluvytvářcem a jedním z prvních signatářů Charty 77. Mons. Pilík organizoval po únoru 1948 ilegální odchody studentů do zahraničí. V červnu 1953 byl pro údajnou špionáž ve Vatikánu odsouzen na 12 let vězení. MUDr. Svatošová realizovala výstavbu prvního českého hospicu, zakladatel-

ka hospicového hnutí v České republice. Medaili Za zásluhy obdržel za vynikající umělecké výsledky také prof. Petr Eben - světově uznávaný skladatel, který vytvořil přes 170 skladeb (mimo jiné také známé mešní ordinárium), který je profesorem skladby na Akademii múzických umění (AMU) v Praze. Celkový počet oceněných byl letos výrazně vyšší než v předchozích letech. Seznamy všech vyznamenaných jsou k dispozici na internetové adrese: www.hrad.cz/kpr/svatek/index.html - Politické strany ODS a KSČM i některé české deníky kritizovaly prezidenta za to, že mezi vyznamenanými figurovalo mnoho jeho známých, např. signatářů Charty 77. Havel v průběhu ceremoniálu zápasil se zánětem průdušek. Přesto v úvodu večera pronesl krátký projev, v němž vyzval občany ČR k "přijetí vyšší spoluodpovědnosti za obecný stav věcí v současném propojeném světě". Posluchači odměnili jeho řeč dlouhotrvajícím potleskem, který byl zároveň i symbolickým rozloučením s prezidentem, ježmuž v únoru skončí funkční období.

Ze Slovenska

**Mikuláš Dzurinda
staronovým premiérem,
vláda má o čtyři
ministry méně**

Prioritou pravicového kabinetu, jehož členy jmenoval prezident Rudolf Schuster 16. října, je začlenění země do západních struktur. Slovenská demokratická a křesťanská unie (SDKU) má ve vládě šest míst: premiéra, vicepremiéra Ivana Mikloše, který je současně ministrem financí, a ministry Eduarda Kukana (zahraničí), Ivana

Šimka (obrana), Ľudovíta Kanika (práce, sociálních věcí a rodiny) a Pavola Prokopovce (doprava). Za Stranu maďarské koalice je vicepremiérem Pal Csaky a v čele resortů stojí Zsolt Simon (zemědělství), Laszlo Gyurovsky (výstavby a regionálního rozvoje) a Laszlo Miklos (životní prostředí). Křesťanskodemokratické hnutí (KDH) má vicepremiéra Daniela Lipsiče, který je současně ministrem spravedlnosti, a ministry Vladimíra Palka (vnitro) a Martina Fronce (školsství). Rovněž nová koaliční strana Aliance nového občana (ANO) má ve vládě tři členy: vicepremiéra a ministra hospodářství Roberta Nemcsicse, Rudolfa Chmela (kultura) a nestraníka Rudolfa Zajace (zdravotnictví). Složení vlády přinesla ČTK. Zrušilo se ministerstvo privatizace a tři ze čtyř vicepremiérů stojí současně v čele ministerstva. Dzurinda podle LN krátce po svém jmenování ubezpečil, že za nejdůležitější úkol kabinetu považuje integraci země do NATO a EU. Vyzdvihl i snahu o naplnění reformu systému školství, zdravotnictví, sociálního zabezpečení a v neposlední řadě i justice. Řekl, že se jako šéf nového kabinetu bude snažit, aby vláda stála vždy na straně demokracie a civilizovaného světa. "Velmi dobře si uvědomuji, že naše vlast má před sebou čtyři roky, v nichž můžeme všichni spolu napsat velmi významnou část našich dějin," citovaly premiéra LN. Ten zároveň přislíbil, že se bude snažit být premiérem všech občanů - nejen těch, kteří mu v zářijových volbách dali hlas. Vládní program by měl být podle LN hotov zhruba za měsíc, neměl by v něm

být obsažen požadavek revize tzv. Benešových dekretů, ostře diskutovaných během předvolební kampaně. Prezident Schuster projevil spokojenost s blízkostí programu čtyř vládních stran, potěšení nad výsledkem zářijových voleb projevilo i zahraničí. Vítězem parlamentních voleb na Slovensku se sice stalo Mečiarovo HZDS, nenalezlo ale koaličního partnera, který by s ním byl ochoten sestavit vládu.

**Slovensko se musí
vyrovnávat se vzestupem
své měny**

Úspěšné zakončení privatizace Slovenského plynárenského průmyslu na jaře tohoto roku a k tomu překvapující, pro zahraničí uspokojivý, výsledek podzimních parlamentních voleb zvýšily zájem zahraničních investorů o Slovensko. Koruna posiluje a 22. října dosáhla proti euru nový, rekordně silný kurz - 41,30. Za toto posílení jsou podle dealera Slovenské spořitelny Juraja Zabadala zodpovědné londýnské banky, které skupovali korunu. Intelizivní nákupy slovenské měny vyvolalo pravděpodobně kladné rozhodnutí v irském referendu o přijetí smlouvy z Nice, odstranilo totiž překážky v rozšiřování EU směrem na východ. V souvislosti s předpokládaným vstupem SR do NATO se očekává další zhoznocení koruny. Nespokojenost s danou situací vyjadřuje Národní banka Slovenska, posílení koruny se totiž podepsalo pod výrazné ztráty na jejích devizových účtech. Podle vrchního ředitele měnového úseku centrální banky Petra Ševčoviče se jedná o jakýsi princip nafouknuté bubliny a růst koruny není podložený skutečnými změnami v ekonomice. Přitom ještě v

červnu musela SNB intervenovat v prospěch vlastní měny. Stížnosti se ozývají také z řad exportérů, kterým dobrý kurz slovenské koruny zdražuje vývozy.

**Proražený ropovod
zamořil okolí**

Jezero o průměru sto metrů vytvořila ropa, která v sobotu 26. října unikla z ropovodu Družba v blízkosti obce Belza na východě země. Ekologickou havárii zavinili pracovníci bratislavské firmy, kteří ropovod porušili výkopovými pracemi při pokládání optických kabelů. Správce Družby, firma Transpetrol, odhaduje škodu a následnou likvidaci havárie na 20 milionů korun. Událost vyšetřuje policie.

Ekonomika

**Vláda schválila návrh
státního rozpočtu
na příští rok**

Koaliční kabinet premiéra Vladimíra Špidly 21. října schválil návrh státního rozpočtu na příští rok se schodkem 111,3 miliardy korun. Více než třímiliardovými škrty ve výdajích resortu a celkovým snížením původně naplánovaného deficitu zhruba o 46 miliard korun si tak otevřela cestu k jeho schválení parlamentem. "Jsem připravena pro rozpočet hlasovat, pokud vláda předloží navíc plán reformy mandátárních výdajů a slíbí, že schodky rozpočtů se v dalších letech budou snižovat," řekla Hospodářským novinám Hana Marvanová z US-DEU. Jelikož vládní koalice disponuje ve sněmovně těsnou většinou 101 hlasů, je rozhodnutí Marvanové klíčové. Poslankyně svůj souhlas totiž podmiňuje také písemným závazkem vlády, podle kterého budou ztráty České konso-

lidační agentury uhrazeny z privatizačních příjmů, a nikoliv z daní či dalším zvyšováním rozpočtových schodků. O této možnosti debatovaly špičky vládní koalice na svém rozpočtovém jednání, k žádnému závěru však zatím nedospěly. V září Marvanová hlasovala proti vládnímu návrhu daňových změn, což vedlo ke koaliční krizi. Ukončil ji až dodatek, který US-DEU zavázal k tomu, aby zákon o rozpočtu na rok 2003 podpořilo všech deset poslanců jejího klubu. Pokud se tak nestane, museli by unionisté sami kabinet opustit. Přestože vláda v rozpočtu hlavně škrtila, pro školství, které patří k jejím prioritám, naopak našla peníze navíc. Platy státních zaměstnanců se zvýší v průměru o 7%, tedy o tisíc korun měsíčně. Učitelům stát ještě jedno procento přidá. Důchodci se dočkají penzí o necelá 4% vyšších než letos. Nezmění se výška životního minima ani sociálních dávek. Na odstraňování povodňových škod vydá stát v příštím roce celkem 17 miliard korun, ne celou sumu však vezme ze státního rozpočtu. Vláda si chce v následujících dvou letech navíc půjčit 12 miliard korun od Evropské investiční banky. Z úvěru, který není zatím v rozpočtu zahrnut, hodlá stát v příštím roce čerpat 7,5 miliardy právě na odstranění následků povodní. Návrh ODS uhradit povodňové škody penězi z privatizace sněmovnou neprošel.

Nespokojení zemědělci demonstrovali v Praze

Tři tisíce zemědělců si 30. října v Praze nahlas řekly o finanční kompenzace za katastrofický letošní rok a o co nejrychlejší navýšení plateb z podpůrných programů. Petici

s požadavky, stvrzenou více než sto tisíci podpisy, předali farmáři ministroví zemědělství Jaroslavu Palasovi (ČSSD). Zároveň důrazně nesohlasili s podmínkami, které kandidátským zemím v agrární oblasti navrhuje EU. Při průchodu hlavním městem neopomněli vyjádřit své názory také před budovami Senátu a Poslanecké sněmovny. Akce proběhla bez větších incidentů, na několik minut se jen zastavila doprava v okolí sídla vlády. Transparenty jako "Český chmel je naše zlato, dál udržet ho, stojí za to" a hlasité pokřiky, pískot či houkání sirén měly jasně upozornit na blížící se možnou krizi českého zemědělství. Ministr Palas ujistil podle ČTK farmáře, že se vláda i ministerstvo zemědělství budou zabývat obsahem petice a že jednání s unií budou vedena tak, aby byly důsledně hájeny zájmy jejich i celého státu. Vřelého přijetí se demonstrantům dostalo rovněž od předsedy Senátu Petra Pitharta (KDU-ČSL), jenž označil zemědělství za jediný resort, který se plně transformoval. Bylo by proto "krutě nespravedlivé", kdyby na to měli lidé z tohoto odvětví doplatit. Nejvíce času strávili zemědělci před Poslaneckou sněmovnou, kde jejich předáci vyjednávali s místopředsedou sněmovny Janem Kasalem (KDU-ČSL) a předsedou zemědělského výboru Ladislavem Skopalem (ČSSD). Kasal přislíbil projednání problémů v Parlamentu.

Kurzovní lístek ČNB

7. 11. 2002

EUR, 1	30.810
Kanada, 1	19.869
Slovensko, 100	74.638
USA, 1	30.949

Kultura

Forman se vrátil do Prahy s vylepšeným Amadeem

Velkolepá ohnivá show bratří Cabanových předcházela slavnostnímu uvedení nové sestřihané verze slavného filmu Miloše Formana Amadeus, jenž byl před osmnácti lety oceněn osmi Oscary včetně sošky za nejlepší film roku. Forman se rozhodl napodobit některé své kolegy, kteří dodatečně vylepšují svá slavná díla a vytvořil Amadeus - Director's cut, tedy režisérský sestřih s digitálně vyčištěným obrazem i zvukem, obohacený o 20 minut vystřižených scén, v nichž dostává mnohem větší prostor postava Mozartovy manželky Constanze. Slavnost se konala v sobotu 28. září symbolicky ve Stavovském divadle, tedy na místě, kde v roce 1787 Wolfgang Amadeus Mozart světu poprvé představil operu Don Giovanni a kde se před devatenácti lety snímek natáčel.

Zvon Zikmund se znovu rozezněl z katedrály sv. Víta

Památný český zvon Zikmund má od 28. září nové srdce. To staré puklo 15. června, v den parlamentních voleb. Nejvýznamnější český zvon odlil zvonař Tomáš Jaroš v roce 1549. Dolní průměr jeho věnce je 256 cm, výška 203 cm a váha 16,5 tuny. Nové srdce pochází z dílny zbraslavského zvonaře Petra Manouška. Zvon Zikmund je téměř národním symbolem, k němuž se váží mnohé legendy. Jeho puknutí prý pro český národ nevěstí nic dobrého (podobné neštěstí se stalo na jaře 1939). Letos viděli někteří symboliku ve volebním zisku komunistů a po záplavách i ve velké vodě.

Sport

Laďa Kozlíková mistrýní světa v dráhové cyklistice

Laďa Kozlíková získala zlatou a stříbrnou medaili na MS v dráhové cyklistice, které od 25. do 29. září hostilo dánské město Ballerup. Triadvacetiletá závodnice z Vyškova si splnila svůj sen, když po stříbru v bodovacím závodě získala kov nejčestnější a duhový trikot v nově zavedené disciplíně scratch – závod na 10 kilometrů (40 kol).

V Lausanne byla odhalena socha Emila Zátopka

V parku Olympijského muzea v Lausanne je od 22. října k vidění socha čtyřnásobného olympijského vítěze a držitele několika světových rekordů Emila Zátopka. Českému olympionikovi století tak přibyla další pocta a jistě není náhodou, že se tak stalo v roce, kdy uplynulo půl století od jeho ojedinělého trojnásobného olympijského triumfu v Helsinkách a dva roky od jeho smrti. Zátopkova skulptura je ojedinělou památkou. Dosud jediným běžcem v lausanském parku je Zátopkův fenomenální předchůdce Paavo Nurmi, devítinásobný olympijský vítěz, jak uvedl deník Sport. Bronzová socha běžícího Zátopka, jejímž autorem je Jaroslav Brož, nebude k vidění jen ve Švýcarsku, její druhý odlitek bude stát před budovanou všesportovní halou v Praze. Odhalení sochy prvního českého sportovce v lausanském parku provázela slavnost, které se zúčastnilo stopadesát českých osobností v čele s ministryní školství, mládeže a tělovýchovy Petrou Buzkovou, nechyběla ani Dana Zátopková.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Svatý otec ustanovil nová růžencová tajemství

Papež Jan Pavel II. se ve svém apoštolském listu "Rosarium Virginis Mariae" (Růženec Panny Marie), který byl 16. října 2002 zveřejněn ve Vatikánu, věnuje především modlitbě růžence a významu této modlitby v životě současné církve.

Tradiční modlitba růžence má podle papeže nezměrnou hodnotu i v dnešní době. Proto, aby byla opět oživena praxe modlitby růžence ve společenstvích církve a rodin, ale i mezi jednotlivci, vyhlásil papež od října letošního roku do října 2003 "Růžencový rok".

Jan Pavel II. vidí Růžencový rok jako kontinuální pokračování Jubilejního roku a praktickou reflexi apoštolského dopisu "Novo Millennio Ineunte" (Na počátku nového tisíciletí). Růžencový rok je zároveň oslavou 120. výročí od vydání encykliky "Supremi Apostolatus Officio" 1. září 1883 papežem Lvem XIII., který jako první v tomto dokumentu označil modlitbu růžence jako mocnou zbraň v boji se zlem.

Přestože Svátý otec podporuje tradiční formu modlitby růžence, je si vědom potřeby aktualizace této modlitby v současné církvi. Proto navrhl dalších 5 růžencových tajemství, tzv. "Tajemství světla", která jsou inspirována událostmi Kristova veřejného působení. Svátý otec připomněl, "že to bylo právě v letech Ježíšova veřejného působení, kdy se nám nejzřetelněji zjevilo Kristovo tajemství - tajemství světla: Pokud jsem na světě, jsem světlo světa" (J 9,5).

Nová růžencová tajemství nemají nahradit tradiční tajemství růžence radostného, bolestného a slavného, ale mají být jejich vhodným doplněním.

Nová tajemství připomínají následující události z období Kristova veřejného působení:

1. *Kristův křest v Jordánu (Mt 3,13-17)*
2. *Kristův zázrak v Káně Galilejské (J 2,1-12)*
3. *Kristovo hlásání Božího království a výzvy k obrácení (Mk 1,15)*
4. *Proměnění Krista na hoře (Lk 9,28-36)*
5. *Ustanovení eucharistie, jako svátostného vyjádření Kristovy velikonoční oběti (Mt 26,26-28)*

Ustanovením nových růžencových tajemství tak papež Jan Pavel II. navázal na jednoho ze svých předchůdců, Pia V., který v roce 1569 ustanovil dodnes běžně užívanou formu modlitby růžence, která se zaměřuje na 15 příběhů (tajemství) z Kristova a Mariina života.

Z apoštolského listu „Růženec Panny Marie“ papeže Jana Pavla II. vyjímáme:

„Růženec je moje oblíbená modlitba. Je vskutku nádherná! Nádherná ve své jednoduchosti i hloubce. (...) Dá se říci, že růženec je v určitém smyslu komentářem-modlitbou k poslední kapitole konstituce *Lumen gentium*, pojednávající o podivuhodné přítomnosti Matky Boží v tajemství Krista a církve. Na pozadí slov *Zdravas, Maria* se před

naším duchovním zrakem skutečně promítají hlavní příběhy ze života Ježíše Krista. Příběhy sestávají z radostných, bolestných i slavných tajemství a přivádějí nás k živému společenství s Ježíšem takřka prostřednictvím srdce Matky. V růžencových desátkách může naše srdce obsáhnout i všechny skutečnosti, které jsou složkami života jednotlivce, rodiny, národa, církve a celého lidstva. Pojímá osobní příběhy i události týkající se bližních a zvláštním způsobem objímá ty, kdo jsou našemu srdci nejbližší. Prostá modlitba růžence tedy tepe v rytmu lidského života“. Těmito slovy, milovaní bratři a sestry, jsem do každodenního rytmu růžence vložil *první rok svého pontifikátu. Dnes, na počátku pětadvacátého roku služby na místě Petrova nástupce*, toužím učinit totéž. Kolik milostí jsem skrze modlitbu růžence v těchto letech od svaté Panny obdržel! *Magnificat anima mea Dominum!* Toužím pozvednout své díky k Pánu slovy jeho nejsvětější Matky, pod jejíž ochranu jsem svoji papežskou službu svěřil: *Totus tuus!* (kap.1)

Námítky proti růženci

4. Vhodnost této iniciativy vyvstává z různých úvah. První se týká nutnosti postavit se určité krizi této modlitby, jejímž rizikem je v současném historickém a teologickém kontextu nespravedlivé snížení jejího významu a z toho plynoucí nedostatečné doporučování novým generacím. Někteří se domnívají, že centrální postavení liturgie, jež bylo správně zdůrazněno II. vatikánským koncilem, s sebou v důsledku nutně nese snížení důležitosti růžence. Ve skutečnosti se však tato modlitba, jak upřesnil Pavel VI., liturgii nejen neprotiví, ale dokonce *ji podporuje*, neboť ji uvádí, dává jí doznít a podporuje její plné vnitřní prožívání i hojnost plodů liturgie v každodenním životě. Snad jsou i tací, kteří se obávají, že růženec je pro svůj bytostně mariánský charakter málo ekumenickou modlitbou. Tato modlitba se však nachází v nejčistším horizontu úcty k Boží Matce, kterou koncil vykreslil jako úctu nasměrovanou ke kristologickému středu křesťanské víry tak, že „když je ctěna Matka, je náležitě poznáván, milován a oslavován i Syn“. Pokud je tedy růženec správně chápán, stává se podporou a nikoli překážkou ekumenismu!

Modlitba za mír a rodinu

6. Je tu navíc několik dějinných okolností, které činí znovuoživení růžence ještě naléhavějším. První z nich je nutnost vyprošovat si od Boha dar pokoje. Růženec byl mými předchůdci i mnou vícekrát doporučen jako modlitba za mír. Na počátku tohoto tisíciletí, jež začalo hrůznými scénami atentátu z 11. září 2001 a které denně v tolika částech světa zaznamenává nová krveprolití a násilí, znamená znovuoživení růžence ponoření se do kontempace tajemství Toho, jenž „je naším pokojem“ a „obě dvě části spojil v jedno a zboutil přehradu, která je dělila“ (Ef 2,14). Není tedy možné modlit se růženec, aniž bychom se cítili být zapojeni do spravedlivého úsilí ve službě míru a aniž bychom neupírali zvláštní pozornost k Ježíšově zemi, jež je dosud těžce zkou-

šena a která je křesťanským srdcem tolik drahá. Obdobně se naléhavá potřeba modlitby objevuje v další kritické sféře naší doby, v oblasti rodiny, základní buňky společnosti, čím dál více ohrožované štěpícími silami na úrovni ideologické i praktické. Ty dávají podnět k obavám o budoucnost této základní a neodmyslitelné instituce včetně osudů celé společnosti. Jako účinná pomoc k zamezení ničivého působení této hluboké krize se v rámci širší pastorační péče o rodiny nabízí opětovné zavedení modlitby růžence v křesťanských rodinách.

Papežův dar bulharským pravoslavným

V římském kostele sv. Vincence a Anastázie se 27.10. poprvé slavila bulharská pravoslavná liturgie. Kostel se nachází nedaleko Fontány di Trevi v centru italské metropole. Bulharští pravoslavní věřící dostali chrám k dispozici od papeže Jana Pavla II. při jeho květnové návštěvě této balkánské země. Bohoslužby se zúčastnili Bulhaři žijící v Římě a okolí i velvyslanci Bulharska při Svatém stolci a v Itálii, Vladimír Gradev a Nikolaj Kaludov. Po liturgii se uskutečnilo zakládající shromáždění bulharské pravoslavné komunity v Římě.

Nová pastorační instrukce pro kněze

Kongregace pro klérus publikovala 18.října pastorační instrukci adresovanou kněžím. Dokument představil novinářům na tiskové konferenci prefekt zmíněné kongregace, kardinál Dario Castrillon Hoyos, a její sekretář, arcibiskup Czaba Terniak. Instrukce nese název "Kněz - pastýř a hlava farního společenství". Tento název rovněž vyjadřuje hlavní akcenty dokumentu: nenahraditelnost pastorační služby kněze v její tajemné svátostné dimenzi, která nemůže být překonána jakoukoli funkční či demokratizující koncepcí. Instrukce chce povzbudit kněze k práci na dynamické a živé podobě farností. V jejím rámci pak vystupuje osoba kněze-faráře, který má mít otcovské rysy. Pastýřem proto může být jen kněz, nikoli rada či skupina lidí (jakkoli v jednotlivých otázkách důležitá). Farář je tedy pastýřem, je otcem a farnost je rodinou, kde každý člověk, stejně jako každé sdružení, hnutí či společenství představuje jakýsi "rodinný majetek", který má být k dispozici všem.

Negativní vyjádření k možnosti jáhenství žen

Mezinárodní teologická komise se po více než pětiletém studiu vyjádřila negativně k možnosti jáhenského svěcení žen. Zamítavé stanovisko oznámil dominikán Georges Cottier, generální sekretář Mezinárodní teologické komise, kterou tvoří 30 teologů za předsednictví kardinála Josepha Ratzingera. Text studie byl komisí schválen během nedávno skončeného plenárního zasedání. Teologická komise se však nemůže vyslovovat s konečnou platností, rozhodnutí takového druhu je v rukou papeže. Komise však poukazuje na některé důležité otázky církevní tradice. Podle studie nejsou diakonky, o kterých je řeč v Novém zákoně, jednoduše totožné s jáhny (diakony), což podle P. Cottiera dokládá odlišný obřad jejich ustanovení i jejich úkoly. Studie dále upřes-

ňuje, že "rozdíl mezi službou biskupů a kněží na jedné straně a službou jáhnů na straně druhé, je třeba chápat v rámci jediné, hlubší jednoty svátosti kněžského svěcení".

Papež přijal slovenského prezidenta Schustera

Při audienci slovenského prezidenta Rudolfa Schustera, který navštívil Vatikán 28.října - u příležitosti 10. výročí nezávislosti své země, hovořil papež o "silné křesťanské identitě" slovenského lidu. Podle jeho slov je víra na Slovensku navzdory dlouhé době pronásledování "pevná a bohatá také díky velmi schopným a velkorysým kněžím a biskupům, kteří stáli při věřících". Papež Jan Pavel II. rovněž uvítal plánovaný vstup Slovenska do EU. Svatý otec od něj očekává příspěvek k větší stabilitě a blahobytu na celém kontinentu. Dále papež zdůraznil, že církev nevyžaduje žádná privilegia nebo výhody, ale chce plnit své poslání ve společnosti - při respektování stávajících zákonů. Jde ji přitom o upřímný dialog se státem a různými veřejnými úřady, aby tak mohla účinněji sloužit lidem.

V Dubu nad Moravou byl zavražděn kněz

Probošt Cyril Vrbík, farář v chrámu Panny Marie v Dubu nad Moravou, kterému bylo 75 roků, zemřel násilnou smrtí v noci na 22.října. Tělo pana faráře našli farníci před budovou fary kolem 6. hodiny, když přicházeli na ranní bohoslužbu. Okolnosti ani motiv násilné smrti nejsou dosud známy. Celý případ šetří policie. Olomoucký arcibiskup Jan Graubner vydal u příležitosti tragického úmrtí P. Cyrila Vrbíka následující sdělení.

Probošt Cyril Vrbík, farář u Panny Marie v Dubu nad Moravou, který byl kněžím a širokým okruhem známých nazýván domácky "Cyrilek", byl radostný, přátelský, obětavý a velmi oblíbený člověk. Jeho cesta ke kněžství byla dlouhá a plná překážek, které v 50. a 60. letech minulého století kladl do cesty komunistický režim. Kněžské svěcení přijal teprve v roce 1969. Působil v Místku, Vsetíně a od roku 1980 v Dubu. Své kněžství žil naplno. Ze skromnosti se o sebe příliš nestaral, žil pro Boha, pečlivě se staral o kostel, ale především měl rád lidi a zvláště děti. I když svým věkem měl k dětem daleko, srdcem jim byl blízko. Byl inspirací pro pastorační práci i mnohem mladším kněžím. Svůj úsměv neztrácel ani kvůli svým nemocem, ani kvůli starostem. Zesmutněl jen, když hovořil o lidech, kteří ztratili cestu k Bohu a o dětech, které byly ošizeny o poznání Boží lásky, a které mají pokažené citění dnes stále více propagovanou kulturou násilí. Tuto bolest, která jej také motivovala k pastýřské vynalézavosti, ukazující, jak mu záleží na skutečném štěstí lidí kolem sebe, nosil v modlitbách před Pána. Říkal se o něm, "že by kuřeti neublížil". Neměl nepřátele, protože koho bylo těžké milovat pro jeho chyby, toho viděl očima odpouštějícího milosrdenství. Je těžké pochopit, že právě on se stal obětí krutého násilí. Vypadá to jako krutý výkřik ironie. Ale snad právě proto bychom se mohli nechat vyprovokovat k většímu nasazení pro budování kultury života a civilizace lásky, jasnému odmítání násilí a nenávisti, lepší výchově dalších generací.

ŽIVOT HODNÝ NÁSLEDOVÁNÍ

K 60.výročí smrti Jaroslava Kozla

Během Světového dne mládeže v Torontu Svatý otec Jan Pavel II. nabádal mládež, aby byla „solí země a světlem v temnotě.“ Statisíce mladých lidí z mnoha zemí světa vítaly jeho slova s nadšením. Při pohledu na radostné tváře mladých lidí tam shromážděných jsem si vzpomněl na podobný Den mládeže, v daleko menším měřítku, v kraji pod Blaníkem v Čechách. Časově přeskočíme dvě generace, do doby bez televize, před lety do vesmíru, do relativně mírové doby před 2. světovou válkou.

U příležitosti svčení vlajky Sdružení katolické mládeže (SKM) se konal krajský Den mládeže v Právnině, na úpatí hory Blaník, v poslední neděli v květnu 1937. Byl to krásný pohled na dlouhou řadu mladých mužů a žen v bělomodrých stejnokrojích. Přijeli v autobusech, na ozdobených vozech a na kolech. Mnozí přišli pěšky z Vlašimi a okolí. Zúčastnili se též zástupci Národní organizace katolické mládeže z Prahy a delegáti několika náboženských organizací.

Kapela vyhrávala, zatím co se mládež hromadila kolem pódia zdobeného vlajkou svatého Václava, patrona české země a katolické mládeže. Jako vedoucí pořadatel vítal přítomné mladík jménem Jaroslav Kozel, který byl pověřen celou organizací sjezdu. On tedy vypracoval program, pozval řečníky a čestné hosty a staral se o publikaci. Hlavní celebrant slavnostní mše svaté a svčení vlajky byl opat Vavroušek z premonstrátského kláštera v Želivě. Proslov pana opata o příkladném životě sv. Václava a o vlivu křesťanské kultury na vývoj národa, i slavnostní projevy dalších řečníků, vzbudily nadšení celého shromáždění.

Jako uředník v Hospodářském družstvu ve Vlašimi jsem měl příležitost poznat blíže toho organizátora Dnu mládeže, Jarku Kozla. On byl již tehdy asistentem pokladníka družstva a jinak nábožensky činný. Během duchovních cvičení v Želivském klášteře, které vedl sociolog Páter František Krus, T.J., du-

chovní rádce SKM, si Jarka uvědomil důležitost modlitby, živé víry v eucharistii a vzácné hodnoty mše svaté. Páter Krus zdůraznil nutnost mravní čistoty jako přípravu pro šťastné manželství. To vše dávalo smysl. Proto se Jarka rozhodl studovat Písmo svaté, čímž získal hlubší poznání Boží lásky k nám.

V zaměstnání měl dva dobré příklady. Byl to skladník Franta Matějovský a vedoucí obchodu Vinca Šrůtka; oba byli vážení jako praktičtí katolíci. Jeho rodiče byli velmi chudí; proto mu nebylo dopráno vyššího vzdělání po měšťance, ačkoli byl výborný student. Bez pochyby byl nadán nadpřirozenou inteligencí. Učitelé ho dávali za vzor ostatním spolužákům. Knihy byly jeho záliba. Po večerech četl knihy českých i cizích katolických spisovatelů, čímž prohloubil své vzdělání; to mu pak sloužilo v jeho apoštolátu mezi mládeží.

Za prospěšný prostředek k povznesení morálky a duchovního života mládeže považoval účast na duchovních cvičeních. Ve funkci předsedy SKM organizoval tyto kursy v Želivském klášteře. Během listopadu 1940 zorganizoval 5 třídních kursů s průměrnou účastí 25 mladých duší. Udržoval s nimi kontakt i potom, aby rostli ve víře. Vyzýval každého člena, aby vyvinul dobrý vztah s naším Spasitelem pomocí svátostí a modlitby. Z úcty a lásky k Panně Marii podporoval poutě na Mariánská poutní místa, jako Hrádek u Vlašimi, Klokoty u Tábora, Svatá Hora u Příbrami a Stará Boleslav. S Matějovským a Šrůtkou řídil zájezdy do Hradce Králové na Eucharistický kongres.

Pro vlastní prohloubení duchovního života se stal členem Třetího řádu svatého Františka. Pod vedením duchovního rádce Patera Karla Kudra prospíval rychle na cestě ke křesťanské dokonalosti. Snažil se žít v přítomnosti Boží. Každý den začal účastí na mši svaté a přijal Tělo Páně. Takto posílen byl schopen udržovat vnitřní mír a trpělivost s problémy zákazníků. Vnitřní usebranost

Jaroslav Kozel

se navenek jevila jako dobrá povaha, kterou jeho kolegové v kanceláři oceňovali. Ale i někteří funkcionáři krajského a místního SKM spoléhali na Jarkovu dobrou povahu, že „on to zařídí.“ Není divu, že se svěřil jednomu příteli: „Mám stěží čas k jídlu a mýt se. Ale povinností každého člověka je naplnit toto naše putování na zemi užitečnou a Bohu milou prací.“

Z jeho iniciativy vzešly různé ušlechtilé akce, jako „Literární večírky“ pro rozšíření zájmu o dobrou literaturu; založení oddílu Skauta ve Vlašimi; propagace sociálních encyklik Rerum Novarum a Quadragesimo Anno; společné zájezdy mládeže na Blaník a poutní místa. Jeho korespondence s mnoha přáteli měla poučný ráz, v duchu upřímné lásky: „poněvadž milujeme bratry,“ po vzoru apoštola Pavla. Napsal několik článků do časopisu pro mládež „Dorost,“ v nichž dodával odvahu nést utrpení, povzbuzoval k důvěře v Boží pomoc a dokazoval, že mravní čistota je zdrojem radosti a vnitřního míru. Příteli, který klesal pod tíhou práce a nemoci, povzbuzuje: „Znám beznadějnost nocí bez spánku a bolest dní rozdílných jenom mírou utrpení. Křesťanská víra však vyžaduje podrobení naší vůle vůli

Boží, a to předpokládá určitý sebezápór. Utrpení je určité znamení Boží přízně, a tomu, kdo je schopen je přijmout, může být požehnáním.“

Matějovský, Šrůtka a Jarka dali podnět pro celonoční adorace před Nejsvětější svátostí. Adorace se konaly střídavě ve farních kostelích, první sobotu v měsíci, od jara do podzimu. Každá měla určitý úmysl: za sjednocení křesťanů, na usmíření Boží spravedlnosti za hříchy jednotlivců i národa, a po roce 1938 za mír a ochranu české země.

Jako krajský předseda SKM navštěvoval místní skupiny mládeže. Při návštěvě ve Zruči nad Sázavou se setkal s výjimečnou dívkou, Marií Marhanovou. Líbila se mu její skromnost a zbožnost. Dopisovali si po určitou dobu, čímž si ověřili vzájemný respekt a oddanost katolické víře. Přátelství se rozvinulo v čistou lásku. S myšlenkou na zasnoubení jel Jarka do Zruče oslavit její narozeniny. Sešli se v kostele. Po mši svaté, při níž oba přijali Tělo Páně, poklekli před oltářem a vyměnili si slib věrnosti a - bude-li to vůle Boží - vstoupí v manželství. Dohodli se, že věnují nějaký čas na posílení vnitřního života, aby byli lépe připraveni založit dobrou křesťanskou rodinu. Bohužel, smutné důsledky okupace a světové války znemožnily jejich plány o manželství.

Po zotročení českého národa 15. března 1939 byla činnost spolků omezena a pak zakázána. Přes rostoucí nejistotu byl Jarka zřejmě odevzdán do vůle Boží, jak sdělil A. Styborovi: „Pán Bůh mi dal nyní milost v pocitu úplné bezpečnosti, takže se nalézám v dlaní Jeho ruky, jak nikdy předtím - přestože mohu již cítit v

mých kostech sílu větru, který mě brzy zasáhne. Ale co nás oddělí od lásky Kristovy?“

Aby doplnili nedostatek dělníků ve válečném průmyslu, nacisté rekrutovali mladé lidi z podrobených zemí. Mezi tisíci „totálně nasazených“ vidíme Jarku Kozla jako pomocného úředníka Zemědělského družstva ve Welsu v Rakousku. Po atentátu na „protektora“ Čech a Moravy R. Heydricha 27. května 1942, se nacisté pomstili vyhlášením stanného práva. Následovalo zatýkání vlastenců, vězení a koncentráky. Krutost Hitlerovy armády neznala mezí. Několik dní po smrti Heydricha, 9. června, přes sto občanů vesnice Lidice bylo zastřeleno a tanky srovnaly vesnici se zemí.

Oběťmi takové nenávisti vůči Čechům se staly tisíce dobrých vlastenců, mezi nimi též Jaroslav Kozel. Byl zatčen 4. června a po „vyšetřovací vazbě“ v Linci převezen do koncentračního lágru Mauthausen jako číslo 12045. Zde pod dohledem kulometů, po boku tisíců vězňů musel otročit v kamenolomu za nelidských podmínek. SS-maní a jejich pomocníci (kápové) je tloukli často, až jejich hlava a tělo byly samá modřina, jak mi sdělil Mířa Čeřenský. Jarka nebyl silák. Proto vyčerpávající práce decimovala jeho tělo, ale nemohla zničit jeho duchovní sílu. V jeho osobních poznámkách je prohlášení jeho oblíbeného apoštola Pavla: „Považuji přítomná utrpení za nic v porovnání se slávou, která nám bude zjevena!“

Začátkem listopadu byl začleněn do transportu 800 kostlivců poslaných „na zotavenou“ do Dachau, kde 16. listopadu 1942 jeho čistá duše opustila zniče-

né tělo.

Proč si připomínáme šedesáté výročí jeho odchodu na věčnost? Jaroslav Kozel je dobrým vzorem i pro dnešní mládež. Jeho život dokazuje, že v hluku světa jen Kristus je zdroj pokoje a radostného života, a že je možno následovat příklad Krista Pána a plnit vůli Boží i v obyčejném zaměstnání. Jaroslav vykonal během 23 let jeho krátkého života pro duchovní dobro mládeže více než většina z nás dokáže během dlouhého života. Mnoho duší mu vděčí za světlo víry.

Petr Pohorský

V těchto dnech vydává
Česká misie v redakci
Hlasů národa knihu o životě
Jaroslava Kozla
od Petra Pohorského

BLANICKÝ RYTÍŘ

*První vydání této knihy bylo zcela
rozebráno, proto vychází znovu
u příležitosti 60. výročí Jarkovy
mučednické smrti.*

**Knihu si můžete objednat
na adrese redakce:**

Hlasy národa
P.O. Box 508 576
Cicero, IL 60804

**Cena včetně poštovného je
\$ 4.00 za kus**

NEW CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

WERE 1300 AM

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.

Sundays 1.00 – 3.00 p.m.

Host Joe Kocáb 1-216-883-4760

Za krajany z Clevelandu a za přátele z kapely Lanžhotčanky bude
v Ciceru u Panny Marie Svatohorské obětována mše svatá
v sobotu 23. listopadu 2002 v 6.15 večer

Jerry Jiráček

**Vás zve k poslechu
hudby z naší vlasti**

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

a v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm

Dušiček

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Pokračování ze str. 3

získávat denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Již ve Starém zákoně v 12.kapitole 2.knihy Makebejské čteme: „Svatá a spasitelná je myšlenka modlit se za zemřelé, aby byli zbaveni hříchů.“

Kdo jsou ti, na které nemáme zapomínat? Snad jsou to naši rodiče. Pro samé pozemské starosti zapomněli i na Pána Boha. A jejich děti, pro které se tolik obětovali, si třeba na ně ani nevzpomenou. Proto volají zvláště v tyto dny z očistce: „Smilujte se nad námi aspoň vy, naše děti.“ Zesnul muž, navždy odešla manželka. Možná v den svatební o nich lidé říkali: „Podívejte se, jak se mají něžně rádi.“ Když je rozdělila smrt, tak třeba zapomněli. A volají: „Smiluj se nade mnou ty můj milý manželi, pamatuj na mne drahá manželko.“ Možná vám odešlo dítě. Veliká bolest pronikla vašim srdcem. A uplynulo možná jen málo měsíců a všechno je zapomenuto. A bolestná slova znějí: „Smilujte se nade mnou maminko, tatínku.“ Nejvíce zapomínají lidé na duše zemřelých kněží. Proto duchovní správce mé rodné farnosti po každém pohřbu nás, ministranty, vodíval ke hrobu kněží, abychom na ně vzpomněli. Celý život se ti kněží věnovali farnostem, z lásky k nesmrtelným duším se odřekli i vlastní rodiny, během života je lidé velmi přísně vážili svými jazyky, ale po smrti na ně zapomněli. O kolika kněžských hrobech bychom mohli zaplakat slovy básníkovými: „Hrob, v němž spíte věčný sen, smuten je a opuštěn, málokdo tam prodlí, nikdo na něm nekleká, za cizího člověka se tam

nepomodlí.“ I kněží zvláště v těchto dnech prosí své bývalé farníky o vzpomínku, o modlitbu.

Při mnoha pohřbech u hrobu nastalo hluboké mlčení - kněz se modlil za zemřelého, za zemřelou a z dětí se nemodlil nikdo a tím spíše se nikdo nemodlil z vnoučat. Asi se neuměli modlit. Během života rodiče možná povzbuzovali své děti k modlitbě, ale když se nemodlili u hrobu svých rodičů při pohřbu, tak na duše rodičů asi vzpomínat nebudou. Proto pamatujme na duše zemřelých, abychom si z nich získali přátele pro naši šťastnou věčnost. Služebník Boží, olomoucký arcibiskup Antonín Cyril Stojan (zemřel 1923) prosíval: „Až já budu v hrobě hnít, přijďte se za mne pomodlit.“

Ten čas nám tak rychle utíká. Ani se nenadějeme a uběhne rok a bude zde zase Dušiček. Kněz bude povzbuzovat věřící, aby pamatovali na své zesnulé. Kde budeme my za rok? Možná, že někdo z nás zde již nebude, že nebudeme mezi živými, ale budeme v očistci a z něho budeme volat slovy Jobovými: „Smilujte se nade mnou aspoň vy moji přátelé!“ Jistě nechceme volat nadarmo. Proto v těchto dnech nejenom zpíváme, ale opravdu si vezmeme k srdci slova písně, která zvláště v těchto dnech zaznívají v našich chrámech: „Na dušičky vzpomínejme, z očistce jim pomáhejme, budou na nás vzpomínat, až my budem umírat...“ (až my se budeme k Božímu soudu ubírat).

Svátek Dušiček je Štědrým dnem nejen mrtvých, ale bude i Štědrým dnem naším. A budeme-li umět žít ve svatosti, touze a křesťanské lásce a obětavé práci, pak se netřeba ničeho bát, neboť spočineme v Pánu. Čeho se bát, čeho se třást, v náručí Boží dobře je spát. Proto pamatujme na naše drahé zemřelé a prosme: „Pane Ježíši Kriste, na přímluvu Panny Marie, Tvé svaté Matky, nashledanou v nebi.“

Doc. ThDr. František Janhuba

SPARTA A.B.A. CHICAGO

Vás zve na

ČESKO - SLOVENSKOU PODZIMNÍ ZÁBAVU

v sobotu 23.listopadu 2002

v sále Sokola Berwyn

6445 27th Place

Berwyn, IL 60402

jeden blok západně od Ridgeland Avenue

Hraje hudba:

VATA A TAMPON

Začátek v 8.00 hod. večer

Vstupné: \$ 10.00

O občerstvení a jídlo všeho druhu bude postaráno.

Pro další informace volejte:

Lad'a Šmoldas 773-205-8964

Miroslav Návrat 708-442-6522

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANIZACE CHICAGSKÉ OBLASTI

Vás srdečně zvou na

45. Reprezentační ples,

který pořádají v sobotu 8.února 2003

v Gran Ballroom Drury Lane

100 Drury Lane, Oak Brook, Illinois.

Plesový výbor žádá rodiče, kteří mají zájem, aby její dcery debutovaly na tomto plese, aby je přihlásili co nejdříve u paní Dany Čerákové
tel. (603) 915-4276

Seznamovací a informační schůzka debutantek (OPEN HOUSE) se koná v úterý 19.listopadu 2002 v 8 hod. večer v klubovně MORAVSKÉHO DOMU, 2140 S. Wesley Ave., Berwyn

*Necht' popřeje Hospodin
"Mnogaja ljeta!" paní
Friedě Dohnalové,
*která 29.října oslavila své
90té narozeniny**

Narodila se na Moravě a většinu svého života prožila v Berwynu po boku svého zesnulého manžela Františka, který pracoval ve výzkumu Quaker Oats v Barringtonu.

Spoļu vykonali mnoho dobrodiní pro církve i pro své bližní v Americe i ve staré vlasti.

Svůj zasloužený odpočinek nyní prožívá v českém domově Tabor Hills v Naperville.

Aby ji Nebeský Otec zachoval ve zdraví a duševní pohodě jako doposud ještě mnohá léta za to se modlí a vše nejlepší přejí

Fr. Dušan Hladík

a přátelé z České misie v Chicagu.

K blahopřání se připojuje

a ze srdce jubilantce žehná

Mons. Vojtěch Cikrle, brněnský biskup

Pošlete svým přátelům

**vánoční blahopřání
prostřednictvím Hlasů národa**

**Pro prosincové číslo je třeba zaslat do
redakce text přání nejpozději
do 25.listopadu
cena za ¼ stránky je \$ 40.00**

**Česká misie v Chicagu srdečně zve
všechny děti i dospělé na tradiční**

**Mikulášskou
besídku**

v neděli 8.prosince 2002

v sále Besedního domu farnosti

Panny Marie Svatohorské

2416 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Dveře budou otevřeny od 2.00 PM

Kulturní program začne ve 3.00 PM

V programu vystoupí děti z České sobotní školy kardinála Josefa Berana se svým pásmem koled a hudby. Na závěr přijde svatý Mikuláš v doprovodu anděla a čerta, který bude dětem nadělovat dárky.

Bude připraveno též bohaté pohoštění a tombola.

V prodeji budou i české knihy a vánoční přání.

Současne bude v sále umístěna

prodejní výstava obrazů

naši známé české malíčky

Aleny Pokorné

Za lidové ceny zde můžete zakoupit obrazy malé i velké jako pěkný dárek pro své blízké k nastávajícím vánocům.

Vstupné na besídku je dobrovolné.

Bližší informace podá

Fr. Dušan Hladík - tel: (708) 656 7472

Mobil: (708) 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

Prodejna českého křišťálu a porcelánu

Vám nabízí

tradiční český broušený křišťál

růžový porcelán

karlovarský porcelán

sklo s dekorem „vysoký smalt“

exkluzivní sklo v limitovaných sériích

doplňkové zboží a miniatury

CRYSTAL STARS INC. Český křišťál a porcelán

131 S. Northwest Hwy

Park Ridge

(Northwest Suburb of Chicago)

IL, 60068

Tel: (847) 696 - 0035

Můžete nás navštívit na naší webové adrese:

www.czechcrystalonline.com

„KARLIN WEDNESDAY DANCES“

admission only \$ 2 at the door

“2002”

“Czech food” from 5.30 - 7.30 PM

call for reservations: 216 - 661 - 4726

Dancing from 7.30 - 10.30 PM

**Karlin Hall and Club 5304 Fleet Ave,
Cleveland, OH**

For details call: 216 - 883 - 4760

November

6. HOMESTEADERS

13. BUTTON BOX CONNECTION

20. SOUSEDKA - FRANK MORAVCIK

27. HAPPY TIMERS

December

4. FRANK SPETICH

11. HOMESTEADERS

18. X-MAS - FRANK MORAVCIK

25. NO MUSIC

L & J LOUNGE

pod novým vedením

Otevřeno 7 dní v týdnu

Pondělí – čtvrtek:

od 1:00 PM do 1:00 AM

Pátek: od 1:00 PM do 3:00 AM

Sobota: od 1:00 PM do 3:00 AM

Neděle: od 1:00 PM do 1:00 AM

ČESKÉ JÍDLO ČESKÁ MUZIKA

Telefon: (708) 788 - 9570

6513 W Cermak Rd.

Berwyn, IL 60402

Your source for
Czech books and Czech music

czech-books.com

Call for catalog

Toll-Free **1-877-287-1015**

or e-mail us : **mail@czech-books.com**

Hledáte babysitter pro své děťátko?

Come & Go, full time nebo part time?

Zkontaktujte se se mnou.

Je mi 21 let a děti mám moc ráda.

Alena

Home Ph. 773 – 427 6519

Cell Ph. 773 – 805 6519

LOV COST PHONE RATES

PROVIDED BY A TOP TOUR CARRIER

COUNTRY	CITY	CALL A CELLPHONE
Austria.....8 c		34 c
Bulgaria.....22 c	Sofia14 c	
Croatia.....23 c		42 c
Czech Rep..14 c	Prague.....9 c	32 c
Hungary.....16 c	Budapest 14 c	35 c
Israel.....9 c		25 c
Poland.....13 c	Warsaw.....9 c	33 c
Romania.....23 c	Bucharest 15 c	30 c
Russia.....17 c	Mosc./S.Pet 9 c	21 c
Slovakia.....18 c		24 c
Slovenia.....18 c		32 c
Ukraine.....20 c	Kiev.....13 c	25 c
Yugoslavia 27 c		

USA – CANADA – EUROPE ... 6 c to the following:

USA (state – to state)...CANADA...UK (England)...FRANCE
GERMANY...ITALY...NETHERLANDS...SPAIN

Direct dial ... Full customer service

No minimums ... No monthly fees ... 6 second increments

For information, or to order this service,

Call 1-800-361-7870

International Business Callers

Cal us if you would like to be a sales agent

George Schubert Funeral Homes

6507 West Cermak Road
60402(708) 484-6310

Berwyn, Illinois
FAX (708) 484 0158

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ ČTRNÁCTIDENÍK

HLASATEL

**Nejstarší český pišící noviny publikované
v Americe, mající své čtenáře po celých USA
i jinde. Servis nezávislých komentářů,
zpravodajství a informací z ČR
a z krajského života.**

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:

**HLASATEL, 2470 Brunswick Circle, Unit B1
Woodridge, Illinois 60517**

Úmrtní oznámení

*V hlubokém zármutku oznamujeme všem přátelům
a známým smutnou zprávu, že zemřel
naš milovaný bratr a strýc, pan*

Zdeněk Kresl

Bývalý majitel restaurace Sparta v Ciceru
a restaurace Czech Plaza v Berwynu
od roku 1983 až 1988. Bytem v Ciceru, Illinois

Zemřel náhle dne 27.září 2002.

Narodil se 1.května 1941 v Bezděkově u Klatov.

V USA žil od roku 1969.

Rozloučení s drahým zesnulým se konalo 25.října 2002
v pohřebním ústavu Mařík Sons v Berwynu. Po smutečních
obřadech byly jeho tělesné pozůstatky zpopelněny
a převezny do Čech. Děkujeme panu Marku Jandovi za
organizaci pohřbu, P. Odilu Crkvovi OSB z Lisle, který
vykonal pohřební obřady a také všem, kdo se v hojném
počtu s naším drahým zesnulým přišli rozloučit
a všem, kdo si na něho vzpomenu v modlitbě.

V zármutku zde zůstávají

bratr JAROSLAV KRESL st. s manželkou
synovec JAROSLAV KRESL ml. s rodinou
a ostatní příbuzní v Čechách.

Vděčná vzpomínka

*V náručí Boží,
odkud jsme vyšli,
jednou se všichni
sejdeme zas...*

*2.prosince letošního roku si připomeneme
první výročí, kdy nás navždy opustila naše drahá
maminka, babička a prababička, pani*

Božena Veisová

Narodila se 21.února 1925 v Závítkovicích u Světlé nad Sázavou. Po
roce 1948 odešla s rodinou za svobodou za hranice. Asi 10 let žili
v Maroku v Africe, až se nakonec dostali v roce 1959 do USA. Vedle
příkladné péče o rodinu byla činná v mnoha krajanských organizacích.
Především byla známá jako učitelka České školy Havlíček v Berwynu a
neúnavná pracovnice Československé ženské národní rady v exilu.
Milovala svou vlast a vždy obětavě pomáhala všem krajanům. Její
tělesné pozůstatky byly zpopelněny a jsou uloženy vedle popela jejího
manžela Jaromíra v mauzoleu hřbitova Woodlawn v North Riverside.

*Mši svatou za ni budeme obětovat u Panny Marie Svatohorské
v Ciceru v sobotu 30.listopadu 2002 v 6.15 hod. večer.*

Kdo jste ji znali, prosíme, věnujte ji tichou vzpomínku.

Jerry - syn

Jana - dcera s manželem Larry Slash

Christine - vnučka s manželem Choi Holaday

a právnučata Alex a Emily

John Stuchly - vnuk

Eva - dcera s manželem Ken Barones

Mandi a Melony - vnučata

a příbuzní v Čechách

Vroucí vzpomínka

*Letošního 26.listopadu uplyne již pět let,
co náhle a neočekávaně odešel na věčnost
můj milovaný manžel, pan*

Jozef Sova

*Jeho náhlý odchod jsme těžce nesli
a v našich srdcích zůstala veliká prázdnota.*

*Mši savtou za něho budeme obětovat u Panny Marie
Svatohorské v Ciceru v sobotu 23.listopadu 2002*

*Věrně vzpomíná celá pozůstalá rodina
zde v Americe i na rodné Moravě.*

*Emilie Sovová, naželka
za celou rodinu*

Vánoční bazar Ú. M. S.

Ústředna Moravských Spolků
pořádá svůj každoroční vánoční bazar
v pátek 6.prosince a v sobotu 7.prosince 2002
od 9 hodin ráno do 4 hodin odpoledne,
ve svém klubovním domě,
2140 S. Wesley Avenue, Berwyn, Illinois.

Ke koupi bude nabídnuto mnoho českých
vánočních předmětů, vánoční umělecké věci,
ruční práce, výtečné domácí pečivo,
vánoční cukroví
a též tradiční občerstvení.

Bude tombola - loterie a také v sobotu
od 11 hod. dopoledne do 2 hod. odpoledne
přijde český svatý Mikuláš s andělem a čertem.

Přijďte, popovídejte si s námi
a zároveň udělejte na našem bazaru
nějaké vánoční nákupy!!!

MLADÝM

Pohádkový dědeček

Několik kamarádů se jednou vydala na toulky za město. Na jednom poli uviděli neznámého dědečka, jak sám samotinký vybírá brambory. Protože to byli správní kluci, jen na sebe mrkli a odbočili z cesty, aby dědečkovi pomohli. Při práci si užili spoustu legrace a šla jim lehce od ruky, takže za hodinu bylo všechno hotovo. Všichni byli velice spokojeni, rozloučili se a kluci se měli k odchodu, když si je dědeček ještě na chvilku zavolal zpátky. Prozradil jim, že je Kouzelný dědeček, a že jim chce dát za jejich ochotu nějaký dárek. Zamával svou hůlčičkou a najednou vedle každého kluka stála supermoderní nablýskaná motorka. Kluci z toho byli trochu vykulení, ale to je rychle přešlo. Zkusili nasednout, nastartovat, rozjet se a za chvilku zmizeli za horami.

Dědeček se díval za nimi a tvářil se všelijak, ale moc nadšeně nevypadal. Než se stačil obrátit, ozval se zvuk motoru a dědečkova tvář zazářila úsměvem, když viděl, že se jeden z kluků vrací. Ten dobrý hoch se dědečkovi omlouval, že tak rychle zmizel a zapomněl poděkovat za tak úžasný a nezasloužený dárek, ale že to chce napravit a nejen poděkovat, ale i zavést dědečka domů, aby nemusel trápit staré unavené nohy. Dědeček se usmál a vysvětlil mu, že se může přemísťovat v prostoru jak se mu zachce, bez jakékoliv námahy. A pak, jako by si na něco vzpomněl, povídal: „Milý hochu, to je úžasné, žeš nezapomněl na vděčnost a vrátil ses, abys mi poděkoval. Neřekl jsem vám totiž jednu důležitou věc - ty motorky jezdí jen na čistou vodu, ale jakmile se do nádrže nalije benzín, motorka zase zmizí z tohoto světa zpět do říše pohádek. Nezapomeň na to, jezdí opatrně a užívej motorky taky k dobru ostatních lidí.“ Potom dědeček zmizel.

Kluk rychle nastartoval a jel kamarádům oznámit tu důležitou zprávu. Přes veškerou snahu to však nestihl. Potkal je, jak smutně kráčí od benzinové pumpy a hned věděl, co se jim přihodilo. A tak ti nevděčníci splašení zase chodí pěšky, ale když potřebují někam zavést jejich kamarád jim vždycky vyhoví a pomůže.

Bůh nám za naši snahu sloužit mu a žít podle jeho vůle nabízí a dává tak úžasné dary, že je ani ocenit nedokážeme. Svátostmi počínaje a jeho každodenní péčí o každý náš krok konče. A proto je bez Boha nedokážeme ani správně užívat. Kdybychom sbalili obdržené dary a nevděčnický se otočili k Bohu zády, brzy bychom se o ně sami připravili a ztratili bychom radost a klid a nevěděli bychom kudy a kam jít a jak žít. A to jistě nikdo z nás nechce. Nezapomínejme tedy Bohu děkovat a radit se s ním o tom, jak máme jeho dary použít a určitě nám bude dobře.

P. Václav Trmač

MILÝ BOŽE,
PROČ MÁBÝT
CLOVĚKHO
DNÝ I KDYŽ TO
NIKDO NEVIDÍ?

MAREK

Milý Bože,
je pan farář svůj
kamarád a nebo se
zná se jménem pracovní?

David

Vroucí dík všem dobrodincům!

Č.	Jméno dárce	Dar \$
1.	Rev. Milton M. Suess WI	1.000
2.	Dar z pikniku exulantů	855
3.	Tombola na pikniku	177
4.	Prodej knih na pikniku	193
5.	Jednota Čs. Orla Chicago	300
6.	Frank Schultz IL	310
7.	Rev. Dušan Hladík IL	300
8.	John a Anna Srotyr IL	200
9.	Edward a Alice Vedral IL	200
10.	Josef Pavelčík IL	150
11.	George Husek IL	100
12.	Marie Kohoutek IL	110
13.	Marie Kučera IL	100
14.	Rudolf Boleslav IL	100
15.	Lillian Trojan OH	100
16.	J. Janík QC CANADA	100
17.	Karel Chrobák IL	100
18.	Alena Pokorná IL	60
19.	Peter Lampa AR	50
20.	Frank Skubal IL	50
21.	Joseph a Elsie Hasil IL	50
22.	Angela Luchetti IL	50
23.	Miroslav Chybík IL	50
24.	Alice Rivera IL	50
25.	Sasha Schultz - Kucera IL	30
26.	Paula M. Schultz IL	25
27.	Vladimír Sliva IL	25
28.	Milan Kosar IL	20
29.	Vladimira Williams IL	20
30.	Ludvík Pospíchal IL	300
31.	John Novotný BC CANADA	200
32.	Marie Minaříková IL	100
33.	Josef Milář IL	100
34.	Ladislav a Marie Murarik IL	100
35.	Marie a Vytantas Vanagas IL	100
36.	Rudolf Solfronk IL	50
37.	Karel a Božena IL	50
38.	Miroslav Lubarda IL	50
39.	Betty Kejla IL	100
40.	Cyril a Blanka Příkazský IL	40
41.	Joe Přítasil IL	40
42.	Michal Pleska IL	60
43.	Stefan Mráz IL	50
44.	Giovanna Raška IL	30
45.	Pavel a Ludmila Veselý IL	40
46.	Pavčina Vedral IL	20
47.	Rev. Odilo Crkva IL	20
48.	Roger Dvořák IL	20
49.	Alena Rasocha IL	20
50.	Emilie Sovová IL	20
51.	Věra M. Hiel FL	5
52.	Sbírka v kostele 14. září	740
	CELKEM	7.130

**Upřímné Pán Bůh zaplat' všem, kteří přispěli
na postižené povodněmi v České republice!**

**Sbírka České misie
v Chicagu vynesla celkem**

\$ 7.130

**tato částka byla směněna
dle aktuálního kurzu na**

220.000 Kč

Dle rozhodnutí misijní rady byl výtěžek věnován do jižních Čech. Sbírkou osobně předal náš misionář Fr. Dušan Hladík a některým adresátům byly peníze doručeny prostřednictvím jáhna pana Daňka z Vyššího Brodu.

**Jmenovitě byla sbírka
rozdělena takto:**

110.000 Kč

Postižení ve farnosti Veselí nad Lužnicí

50.000 Kč

Růžencový kostel - Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti Petrinů v Českých Budějovicích

30.000 Kč

Rodina Brabcova - Dolní Jílovce
(České Budějovice)

30.000 Kč

Rodina Hámová - Loučovice
(Vyšší Brod)

**O doručení některých darů
píše jáhen Josef Daněk:**

Milý Otče Dušane!

Dnes ráno (15. října) jsem v Českých Budějovicích předal peníze, které jste v Americe nashromáždili a mně svěřili.

50.000 Kč jsem předal P. Ignácovi a P. Kamilovi na obnovu Růžencového kostela, který byl vytopen a přízemní místnosti jejich kláštera byly poškozeny. Slíbili, že Vám pošlou poděkování a nějaké fotky.

Na základě telefonního jednání jsem se setkal na děkanství v Českých Budějovicích s P. Krčilem z Veselí nad Luž-

nicí. Říkal mi, že Vás zná z Litoměřic, kde jste byl jeho spirituálem. Veselí nad Lužnicí bylo povodněmi silně poškozeno. 29 domů muselo být zbouráno. P. Kročil se velmi zaradoval z přineseného daru, protože podle jeho vyjádření potřebných „oveček“ má hodně. Předal jsem mu tedy 110.000 Kč, které slíbil rozdělit mezi nejpotřebnější. Předem jménem svých farníků srdečně všem dobrodincům děkuje a slíbil, že ještě pošle poděkování a fotky.

S radostí vzpomínáme na Vaši návštěvu ve Vyšším Brodě a děkujeme Vám i Vaším lidem českého, moravského a slovenského původu v Americe za Vaši dobrotu k lidem u nás doma. Kéž Vás Bůh chrání.

Josef a Jitka Daňkovi

**Poděkování zasílají bratři Petriní
z Českých Budějovic:**

Důstojný Otče.

Včera 15. října nám přinesl důstojný pán Josef Daněk, jáhen z Vyššího Brodu, padesát tisíc korun českých jako milodar pro náš klášter, které dostal od Vás a Vašich věřících z Ameriky. Za tento velký dar Vám a Vaším věřícím vyslovujeme srdečné Pán Bůh zaplat' a budeme na Vás a na Vaše věřící pamatovat v modlitbách a při mších svatých.

„Potopu“ jsme zde měli dvakrát. Poprvé to bylo 8. srpna 2002, když se vylila řeka Malše, protože přetekla voda v římovské přehradě. Tehdy byly zatopené jen sklepy. Vody se valily po ulicích, ale do kláštera se ještě nedostaly. Horší to bylo 13. srpna. Tehdy už se valily vody Vltavy. Přehrada Lipno byla plná, voda se musela vypouštět, a tak za jednu vteřinu vypouštěli až 1.200 kubíků vody. Kromě toho pršelo ve dne i v noci. Ze všech stran se valila voda, i malé potůčky byly jako velké řeky. Voda stoupala a zaplavovala všechno, co jí přišlo do cesty. U nás v klášteře vystoupila voda na 120 centimetrů. Celé přízemí bylo

Voda se valí Žižkovou ulicí před klášterem Petrinů v Český Budějovicích

pod vodou. I v kostele byla voda v lodi. Naštěstí do svatostánku se nedostala. Velké škody nám vznikly hlavně v sakristii. Stěny jsou promočené, doufejme, že na jaře 2003 to budeme moci dát do původního stavu. Posíláme Vám několik fotografických záběrů.

Pěkně Vás prosíme, milý Otče, poděkujte našim jménem všem dobrodincům v Americe, kteří nám poslali tak velký dar. Ještě jednou Vám a Vaším věřicím vyslovujeme srdečné a velké „Pán Bůh zaplat!“

Do rány Ježíšova Srdce a pod ochranu Panny Marie, Královny svatého Růžence Vás svěřují a za Vás se modlí vděční Bratři Nejsvětější Svátosti - Petrini z Českých Budějovic.

P.Kamil Jan Hudák, správce kostela

P.Ignác Jaroslav Gottfried, ekonom

Tak vypadal Růžencový kostel před povodní

Voda začíná zaplavovat Růžencový kostel

Rodině Brabcové z Dolních Jílovic zničila voda domek v Českých Budějovicích, který si opravili, a kam se měli stěhovat. Dar 30.000 Kč jim osobně předal Fr. Hladík. Posílají toto poděkování:

„Až pak přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a před ním budou shromážděni všichni národové. I oddělí je od sebe, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tehdy řekne král těm, kdo budou po jeho pravici: Pojdte, požehnaní mého Otce, vládněte královstvím, připraveným pro vás od stvoření světa! Neboť jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi pít; pocestný jsem byl, a přijali jste mě; nahý jsem byl, a oděli jste mě; nemocen jsem byl, a navštívili jste mě; v žaláři jsem byl, a přišli jste ke mně. Tu se ho otáží spravedliví: Pane, kdy jsme tě viděli lačného, a nakrmili jsme tě, nebo žíznivého, a napojili jsme tě? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a přijali jsme tě, nebo nahého a oděli jsme tě? A kdy jsme tě viděli nemocného nebo v žaláři, a přišli jsme k tobě? A král odpoví. V pravdě pravím vám: Co jste tak učinili jednomu z nejmenších těchto mých bratrů, mně jste to učinili.“

Upřímně děkujeme všem, kteří nám přispěli na obnovu našeho domova zničeného povodněmi.

Vronika (15 let) Magdalena (13 let)

Dominika (11 let) Helena (9let) Monika (7 let) a rodiče Maruška a Luboš Brabcovi

Máme z Vaší pomoci úžasnou radost. A co myslíte – co Pán Ježíš? – Už to připsal na Vaše skvělé nebeské konto!

Nejstarší dcera Veronika o potopě píše:

Děšť bouchal na okno a bylo slyšet, jak funí. Sestry spaly oblečené, v chodbě u dveří stály nastoupené holínky. Televizi se hnaly přívaly vod, každou chvíli z jiného města.

Maminka seděla v křesle, na klíně chovala knížku. Otočila jsem se od televize. „Co čteš?“ Ani nezvedla hlavu. „Poslouchej!“ - „I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho myslí i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka a trápil se ve svém srdci. Řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, neboť lituji, že jsem je učinil...“ Nad zemí se strhl lijavec a trval čtyřicet dní a čtyřicet nocí... Vody zmohutněly a stále jich na zemi přibývalo.“

Zamrazilo mě v zádech. Pohlédla jsem na obrazovku - Budějovice už byly pod vodou. „Myslíš, že přijde potopa?“ Maminka zvedla hlavu a zaposlouchala se do hukotu, který se ozýval za oknem. „Nevím...“

Potom se zase sklonila nad knihu a zalistovala až někde ke konci. „Také zastupům řekl: Když pozorujete, že na západě vystupuje mrak, hned říkáte: Přijde déšť - a bývá tak; a vane-li jižní vítr, říkáte: Bude vedro - a bývá. Pokrytci, umíte posoudit to, co vidíte na zemi i na obloze; jak to, že nedovedete rozpoznat tento čas? Proč nejste s to sami od sebe posoudit, co je správné?“

Rozvodněná Vltava zaplavuje dům Hámových v Loučovicích u Vyššího Brodu

Dům rodiny Hámovy byl zaplaven jako první pod hrází, když se naplnila lipenská přehrada, největší přehrada v České republice, a její vody se začaly nekontrolovaně valit do údolí Loučovic a dále soutěskou pod Čertovou stěnou do Vyššího Brodu. V domě bylo přes metr vody, která narušila statiku více než 300 let starého kamenného domu, který býval kdysi obydlím porybného z cisterciáckého opatství ve Vyšším Brodě. Dnes jsou stropy narušené budovy podepřeny dřevěnými stojinami a stavba hrozí zřícením. Mimo to má rodina zničené veškeré vybavení kuchyně a obývacích pokojů v přízemí domu. Pan Jiří Háma je již několik měsíců bez práce.

Za dar 30.000 Kč děkuje paní

Jaroslava Hámová prostými slovy:

„Moc a moc děkujeme za dar od věřících z Ameriky, který nám předal náš bývalý pan farář Páter Hladík. Čekáme, kdy nám dům spadne. Všechno nám vzala voda. Je to skoro k zoufání. Moc za všechno děkujeme. Modlíme se za Vás za všechny.“

Vaši Hámovi

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

„Vatikánská směna“ ve věznici ve Valdicích

Opravdu jen „náhodou“ jsem zapnul televizi a na obrazovce se mi objevila milá a známá postava bratra Otčenáška. Bylo to ve chvíli, kdy Otec arcibiskup vyprávěl o svých osudech, a najednou pozvedl svou pravici ke stropu, ukázal na lustr a pravil: „Tuto krásu jsme dělali my, muklové v kriminále ve Valdicích.“

Brzy po tomto konstatování jsem zvedl telefon a zavolaal na hradecké biskupství. Řekl jsem, že jsem v této valdické brusírně skla strávil téměř tři roky jako mukl a instruktor směny, která se právem mezi mukly nazývala „vatikánská“, a to z prostého důvodu: neboť ti, co ji tvořili, byli většinou katoličtí kněží.

Otec arcibiskup mi vysvětlil, proč jsem se s ním v této směně nikdy nesetkal, neboť do brusírně skla přišel až po amnestii v roce 1960 a pobyl v ní do roku 1962. Já jsem mezi tím tuto brusírnu a kriminál vůbec po jedenácti letech a třech měsících s nesmírnou radostí opustil.

Protože se Otci arcibiskupovi zalíbila moje myšlenka popsat mou kriminální etapu ve Valdicích a vzpomínky na tuto „vatikánskou směnu“, píši. Činím tak pokorně a s požeňáním Otce arcibiskupa.

* * *

Jsem absolventem uměleckoprůmyslové sklářské školy v Novém Boru. V této škole mě v únoru r. 1948 zastihly tragické události únorového bolševického puče. Mnoho z nás studentů to velmi těžce neslo a ve svém mladickém nadšení se vcelku naivně postavilo nové moci na odpor, neboť jsme si mysleli, že náš národ jako celek tento převrat odmítá. Předpokládali jsme také, že naše demokratická tradice první republiky sehraje velkou a kladnou roli a zabráni komunistům totalizovat po sovětsku náš stát a národ. Určitou příležitostí pro nás studenty byly květnové volby v roce 1948, kde jsme naši agitaci dosáhli, že 20 % občanů a ještě větší počet studentů sklářské školy vhodilo do urny bílé listky. Vzpomínám si, jak jsme z těchto výsledků měli velkou radost, přestože z toho bylo velmi zle na ředitelství školy a v sekretariátu KSČ. Měli jsme jediné velké štěstí, že jsme právě končili své studium, jinak nám hrozilo vyloučení ze školy. Jaké však bylo mé zklamání, když jsem z rozhlasu slyšel zřejmě oprávněnou kritiku ministerského předsedy W. Churchila, který tehdy řekl: „Železná opona v komunistickém Československu již reálně působí, neboť jenom 10% Čechoslováků hlasovalo proti nastupující bolševické dikta-

tuře.“ 90% národa už v této začáteční etapě studené války boj o svobodu a demokracii jakoby vzdalo.

Já se však s touto situací nehodlal nikterak smířit. Naše rodina již pocítila důsledky totalitního puče. Můj otec jako velitel četnické stanice byl „vyakčněn“ ze služeb policie, mě pak po nástupu vojenské prezenční služby čekalo vyloučení z důstojnické školy, potom vyloučení z poddůstojnické školy a posléze přeložení do vojenského pracovního útvaru v Boleticích, kde jsem byl převelen na práci do vojenského kame-nolomu. Myslel jsem si tehdy, že to je pro mě obrovský životní zlom, nebývalé krutosti a pomsty za tátu, neboť v té době, myslím tím před únorem 1948, jsem snil o své velké životní kariéře. Vždy jsem si myslel, že právem.

Ovšem přesně za rok, v únoru 1949, nastala nejtragičtější situace v mém životě, která mě ani ve snu nenapadla, neboť jsem bytostně optimista. Byl jsem zatčen a Státním soudem odsouzen na 10 let vězení a trochu později na dalších 5 let. Pro mě jakož i pro další statisíce mých spoluobčanů, jak jsme my říkali - „spadla klec.“ Že tam budu 11 let a tři měsíce, mě, optimistu, opět ani ve snu nenapadlo.

Trest jsem započal na Borech v květnu 1949. Už tam nám svítila naděje, že tehdejší protesty Plzeňáků v květnu 1949 přerostou ve větší, snad celonárodní odpor. Nestalo se však. Pak jsme prožívali další a další akce menšího i většího významu jak na naší národní scéně, tak i zahraniční. Stále jsme si mysleli, že demokratická část národa má předpoklady skoncovat s totalitním režimem. A pokud tyto snahy a naděje nevyšly do roku 1950, vznikla další, že světové demokracie mají sílu a schopnost zastavit expanzi celosvětového komunismu v právě započaté korejské válce v červnu 1950. Vše však postupně bylo jinak. Nastala totiž opravdová studená válka, která z našeho pohledu trvala nekonečně dlouho. A mnohým došlo už tenkrát, že naše generace ponese nejtěžší a nejdéle tuto děsivou etapu 20. století.

Od těchto okamžiků, avšak každý různě, jsme svoji naději dávali stále více do rukou a vůle Pána dějin. S odstupem času i za tuto tvrdou čtyřicetiletou etapu svého života Pánu děkuji. Protože i tam, v těchto místech ponižení, psychického a fyzického útlaku, jsme zvláště my, mladí, rostli.

Díky tobě, bratře Metoději Habáni, který jsi v létě 1949 na Borech zmírňoval mé hladovění, kdy jsme dostávali nedostačující dávky jídla. Na vycházkách jsi mě duchovně posiloval ve víře v Pána a rozšiřoval jsi mé duchovní obzory a poznání.

Děkuji ti, bratře Augustine Krajčíku, který jsi i v jáchymovských koncentracích - seznámil jsem se s tebou na Nikolaji - vytvářel společenství naděje, vyučoval nás a vysvětloval svatá písma, sloužil za neuvěřitelných podmínek bohoslužby a přinášel nám Pána. Byl jsi rád mezi námi mladými, ale, alespoň jsem to tak cítil, jsi byl duchovně o mnoho pater výš.

Po dlouhé jáchymovské etapě, kdy někteří propadali beznadějí, jsem byl převezen na samotku do valdické věznice. Revolucí v Maďarsku se nám opět vracel optimismus a naděje.

* * *

Na samotkách jsem měl možnost setkávat se na vycházkách s neuvěřitelně moudrým a optimisticky orientovaným pozdějším kardinálem Štěpánem Trochou. V prvních chvílích byl ke mně sice přímý, ale obezřetný. Nevěřil, měl své zkušenosti. Než si mě u svých duchovních prověřil, zaskočil mě jednou návrhem a sledoval, co to se mnou udělá. Řekl mi: „Až to praskne, přál bych si, abys u mě v Litoměřicích dělal na mých zahradách zahradníka.“ Tenkrát jsem mu odpovídal, jako že jeho návrh беру vážně, ale že bych chtěl přesto ještě něco dělat navíc. Po „normalizaci“ našich vztahů to už na mě nikdy nezkoušel.

* * *

Zajímavě krásnou a čistou duší byl na samotkách kněz Venoušek Vít, s kterým jsem často promlouval a meditoval. Byl podle nás kluků až přemrštěně slušný a jen těžko vše snášel a mírně až plaše protestoval. Já ho někdy provokoval neslušnými slovy a nadávkami na bolševiky. Jeho reakce vždy byla: „Ale to snad, Antoníne, není nutné a slušné,“ jen v případě nadávek na bolševiky zamhouřil oči, ale nemohu odpřisáhnout, jestli se mnou souhlasil. K Otci kardinálovi se choval nesmírně uctivě, a když s nim náhodou šel na vycházku, tituloval jej Vaše Excellence. Otec kardinál se ohrazoval, žádal tykání, bez Excellence - ale jestli si to Venoušek vzal k srdci, dnes už opravdu nevím, spíš si myslím, že ne. Venoušek byl i z těch příkladných, na rozdíl od nás, od něhož nadrané peří bylo hebké až prachové, první kvality, neplnil však normu a byl za to trestán. Ale to mu nevadilo. Při draní jednou řekl, že by si přál, aby jeho peří a polštář či peřinku dostalo malé krásné děťátko, kterému ještě navíc poslal své kněžské požehnání. Byla to prostě úžasná duše.

* * *

Když odezněla po potlačeném maďarském povstání vlna zvýšené perzekuce a šikanování, zavolał si mě náčelník na pohovor. Oznamoval mi, že jako sklářský odborník budu přeložen na nově se tvořící brusírnu skla lustrových ověsků a budu učit vězně technice broušení skla. Byly utvořeny dvě směny. První složená většinou ze studentů, důstojníků a politiků. Druhou směnu tvořili v naprosté většině katoličtí duchovní. V těchto podmínkách nebyla nouze o mše sv. a zpovědi, jako tomu bylo na Jáchymovsku. Všechny tyto aktivity nás udržovaly v duševní kondici a naději.

* * *

Po pracovní stránce byl vstup do tohoto procesu složitý. Nežádal fyzickou dřinu, jako na Jáchymovsku, žádal více vytrvalosti a jemnou souhru prstů, avšak obou rukou. Kdo zprvu dělal jednou rukou, navíc také zpočátku nekvalitně, neplnil normu, dostával tudíž menší dávky jídla a ještě navíc musel pracovat i 12 hodin. Postupně tuto „metodu dvou rukou“ zvládli všichni duchovní. Než se ovšem tak stalo, tekla z jejich prstů často a poměrně dlouho krev. Zvláště menší lustrové ověšky se musí správně držet a musí se brousit jenom sklo. Oni však určitou dobu brousili sklo i prsty. U těch mukulů, co tzv. „šarfovali“, tzn., že pracovali na první fá-

zi broušení, kde se na brus splavuje jemný písek, byl obrus prstů největší. Na této první fázi broušení pracovali neobvykle jemní a citliví a navíc poctiví kněží Augustin Malý a František Ferda. V druhé fázi tzv. „fajnování“ neboli jemnění se hrubě opracovaný výlisek jemnil na přírodním brus, na který stékala už jen voda. Poslední fáze zušlechťování je leštění skla, kde se používají leštící prášky, a prach, který leštící kotouč vířil, byl nebezpečný zvláště pro toho, kdo na leštění pracoval léta.

Bylo i několik výjimečně nadaných jako jezuita Karel Supa a Oldřich Mikulášek i Slováci Josef Lenár a Míša Petráš, kteří za krátký čas excelovali jako výjimeční, jak v kvalitě, tak množství, a ještě pomáhali druhým, kteří nestačili plnit normu. Zvláště dobře pracoval nezapomenutelný František Ferda, tenkrát značný kuřák, který za dobrý výkon dostával nějakou tu cigaretku navíc. Jeho přednášky o dynamickém křesťanství podle spisu Teilharda de Chardina byly pro nás podnětné, zvyšovaly náš křesťanský optimismus, neboť de Chardinova filozofie učí, že moderní společnost a člověk v ní má ještě před sebou dlouhou budoucnost duchovní přeměny a lidské kvality. U Františka Ferdy je také zajímavé, že se v době svého věznění nezabýval léčitelským. Tuto kvalitu objevil v sobě až po propuštění a dosáhl pozoruhodných výsledků a úspěchů i v diagnostikování nemocí.

* * *

Za jednu z kvalitních osobností jsem považoval také Otce Bártu, který nám mladým velmi imponoval pro svou skautskou otevřenost, byl tvrdý a nekompromisní, nebál se riskovat a nikdy mu nepřiřostla k srdci snaha o výkon.

Otec Karel Pilík byl ztělesněním kněze s hlubokým duchovním záberem, který sice kvalitně brousil, ale o velké výkony se nesnažil, zato více meditoval. Jeho výklad teologie byl hluboce odborný, avšak srozumitelný a měl dopad na kvalitu naší víry.

* * *

Koncem února 1960 jsem dostal zápal plic a poležel jsem si několik dní ve vězeňské nemocnici. Poté si mě opět zavolał náčelník věznice - to už jsem seděl 11 let - a s výrazem „dobrého otce“, který chce o mě pečovat, mi sdělil: „Potřebujeme, abyste nám tak během tří měsíců zaškolil několik nových vězňů v brusírnu skla. Slibuji vám, že když nám odvedete dobrou práci, budete brzy propuštěni.“ Vytušil jsem, že se jedná o velké propouštění politických vězňů, což se na amnestii v květnu 1960 skutečně stalo...

Věřím z celého srdce, že pád komunismu globální i v Československu má „na svědomí“ několik moudrých a ušlechtilých mužů světa a jedna žena: sv. Anežka Česká. Za všechny mně podobné - vřelé díky.

Tímto vzdávám také svůj hold všem příslušníkům odporu a mukulům, i všem z bývalé „vatikánské směny“ brusírny skla ve Valdčicích.

Antonín Poslanecký
Strmilov – Česká republika

Vyhrávala kapela, ale teď již dohrála

Jde o Hromádkovu "Staročeskou dechovku," která vyhrávala po řadu let v Clevelandu a v okolí a také v Detroitu, Torontu i u Niagarských vodopádů v Niagara Falls na kanadské straně. Hromádkova "Staročeská dechovka hrála také v roce 1994 na Kmochově hudebním festivalu v Kolíně, v Praze v arcibiskupském paláci na Hradčanském náměstí, kde serenádovali pražskému arcibiskupovi Miloslavu Vlkovi. Kapelník Hromádka přinesl arcibiskupu Vlkovi novinku, že bude jmenován kardinálem. To Hromádkovi tajně prozradil Václav Hyvnar, který měl styky s Vatikánem. Na důkaz, že tomu tak bude, Hromádka předal arcibiskupu Vlkovi "první kardinálskou čepici." Byla to muzikantská červená čepice "Staročeské dechovky." Budoucí kardinál Vlk si ji hned nasadil na hlavu a teď prý je na čestném místě v jeho kanceláři. Staročeská dechovka zavítala také do Jičína v Českem ráji, kde kapelník Hromádka prožil svoje mládí a kde maturoval na reálce. V Jičíně se všem dostalo parádního přivítání. Na Valdštejnském náměstí jim hrála na přivítanou dechovka kapelníka Josefa Kalenského. Něco, na co se nezapomíná. Na oplátku zase "Staročeská dechovka" uspořádala dva koncerty v Jičíně. Jeden na náměstí a druhý v zámeckém parku.

Kapela, posílena muzikanty z Jičína, hrála také v Plzni, Písku, v Jindřichově Hradci a v Miličevsi u Jičína, kde Hromádka za mlada hrál fotbal (za mouku a za máslo, jak to bylo zvykem během války).

Pokud jde o muzikanty v Hromádkově dechovce, byli to všichni jedineční muzikanti a muzikantky. Většinou všichni byli učitelé hudby na zdejších High Schools. Jedineční byli také v tom, že všichni hráli zdarma a co kapela dostala za hraní, bylo věnováno Holy Family Cancer Home. Je to "Domov - Poslední zastávka do nebe" pro postižené nevláčetelnou rakovinou. Pacienti a jejich rodiny za pobyt v "Domově" neplatí. Všechno je úplně zdarma, ale peníze na léky, jídlo a údržbu jsou zapotřebí, zvláště když "Domov" nedostává finanční podporu od Federální vlády ani od státu Ohio. A jak to mohou dominikánské sestřičky dělat, udržet takový "Domov?" Vždy se najdou lidé se srdcem na pravém místě anebo skupiny jako jsou "Little Brothers" nebo "Český Guild," který s pomocí "Staročeské dechovky" a našich krajanů z Clevelandu pomáhal po dlouhou řadu let. Během 35 let Český Guild odevzdal Domovu sv.Rodiny úctyhodnou částku 525 tisíc dolarů. Bylo to hlavně z výtěžku z "Večera ve starých

Lubomír Hromádka, kapelník "Staročeské dechovky" a president "Českého Guildu" z Clevelandu, Ohio

Čechách" nebo-li "Night in Old Bohemia" a z darů přítomných lidí a z toho, co muzikanti "Staročeské dechovky" vždy během roku dostali za hraní.

Touto cestou chci poděkovat všem lidem dobré vůle, kteří nás po celou dobu podporovali, chci poděkovat všem muzikantům, kteří vždy se "Staročeskou dechovkou" zadarmo hráli. Nevzali si nikdy nic ani na benzín a to jsme často jezdili hodně daleko. Klobouk před vámi dolů! Ale nakonec může být něco lepšího než přinést našim krajanům trochu dobré melodické muziky? Všichni jsme měli z toho potěšení a radost.

Všechno má však svůj konec

V předvečer 76. narozenin kapelníka Hromádky se "Staročeská dechovka" rozloučila způsobem, který nemohl být lepší.

Hráli právě v den 81.narozenin přítele a kamaráda Karla Fišera, 1.září 2002 v jeho bývalé restauraci, kterou nyní vlastní jeho kamarád Ali ve Vermillionu, Ohio. Náš host Ali se vytáhl. Je vidět, že se "počeštil." Na každém talíři byla pěkně pečená kachna a filé mignon se vším příslušenstvím. A nechybělo ani pivo a víno. Přes 150 pozvaných hostů, dokonce dva ze Švýcarska - manželé

Gift Of Love

VYHRÁVALA KAPELA...

PERFORMED BY AWARD WINNING
LU HROMADKA'S OLD STYLE BOHEMIAN BRASS BAND
Independence, Ohio, U.S.A.

Titulní obrázek magnetofonové pásky s písničkami v podání Hromádkovy "Staročeské dechovky"

Irma a Arnošt Novotných a z Floridy Karlův kamarád Rost'a Vana.

Kdo má rád cukroví si také přišel na své. Naše dámy se vyznamenaly. Hojnost rozmanitého domácího pečiva tvořila "mozaiku" ze všech barev a tvarů a tomu všemu vévodil nádherný a výborný "oříškový dort." Naštěstí mě paní Milada Vorisová upozornila, že právě předala Karlovi dort a jen tak tak jsem nepřišel s křížkem po funuse. Po oříškovém dortu se jenom zaprášilo.

Neděle 1. září 2002 byla krásná neděle v dobré a přátelské společnosti, na kterou jen tak nezapomeneme. A hlavně, svědčili jsme tomu, jak Karel Fišer, i když nerad, hladce přeskočil svou "jednaosmdesátku." *Jo, utíká to, utíká. Je později než si myslíme.*

A tak mi snad naši krajané nebudou mít za zlé, že po 45 letech činnosti v Americe v krajanském Clevelandu se stáhnou do ústraní. Vyřadil jsem se na divadelních prknech v České národní síni s Dramatickým sborem "Včelka" i s Pěvecko-dramatickým sborem "Vojen"

a s ním také na prknech v Komenského síni a v divadle v přírodě na farmě v Taborville, Ohio. V České národní síni jsem hrál naposled v Trilogii o slavném českém muzikantu Kmochovi, kde jsem hrál kapelníka Kmocha, a v divadle v přírodě jsem hrál v operetě "Na tý louce zelený" hajného Štětivce. Tenkrát jsme měli řadu dobrých herců, ale ti všichni odešli na "pravdu Boží." Odešel Václav Hesoun, Přemek Kocián, Vašek Krušina, moje partnerka z operety "Na tý louce zelený" Anna Hartmanová, která hrála Štětivcovou, moje manželka Jarmila, která hrála Anči, odešel i Jaro Hartman, který hrál hraběte a Ruda Matoušek, který hrál Bulfinka. Jo, tenkrát se hrálo. Všichni odešli a zůstalo nás zde jen málo. Dohráli jsme. Opona spadla.

Snažil jsem se aspoň někomu předat vedení "Českého Guildu," aby se udržel tradiční "Večer ve starých Čechách" - "Night in Old Bohemia." Bohužel, nikdo se nenašel.

S lítostí oznamuji, že tradiční a oblíbený "Večer ve starých Čechách - Night in Old Bohemia" se již konat nebude.

Může nás však aspoň těšit, že během 35 let se dobrá věc dařila k prospěchu dominikánských sestřiček a k potěšení mnoha našich krajanů a k zpříjemnění pobytu postiženým rakovinou v "Poslední zastávce do nebe," v Domově sv. Rodiny.

Ještě jednou děkuji všem, kteří nám ochotně v dobré věci pomáhali a také všem, kteří naši "Staročeskou dechovku" poslouchali.

Za "Staročeskou dechovku" a za "Český Guild"

Váš **Lubomír Hromádka**
Independence, Ohio U.S.A.

P.S.:

*Dost kamarádů měl jsem v žití,
nakonec zbylo jenom pár.
Dost lásek měl jsem,
některé však nemoh' mítí,
neboť život přešel rychle jako voda
a teď jsem už stár...*

Staročeská muzika je jako balzám na srdce našich krajanů v USA i Kanadě

Motto:

*Pořádní lidé již vstávají,
flamendři teprv jdou spát
a muzikanti Lanžhotčanky
na Moravských hodech v Torontě
až do rána vyhrávali
a vůbec to na nich nebylo znát.*

Moravští muzikanti a zpěváci z Lanžhota z jižní Moravy přijeli k nám do Clevelandu, Ohio, v neděli 6. října 2002. Rádi jsme je přivítali v České národní síni na Broadway, kterou krásně restaurovali a nyní ji i vlastní členové Sokola velkého Clevelandu.

Již předem jsme se těšili na veselou a jásavou muziku Lanžhotčanky. Přijeli skoro ve stejné sestavě jako se nám zde představili poprvé před rokem. Jedině jejich klarinetista nemohl přijet, tak si vypůjčili klarinetistu z Moravanky, který dobře zapadl do sehrané party kapelníka Emila Hrubého.

Po velmi dobrém obědě, vepřové pečení s knedlíkem a zelím v jídelně České národní síně, kterou připravily obětavé sokolské členky, někteří šli po krásném schodišti a ti starší vyjeli v novém, moderním výtahu do hlavního tanečního sálu, kde se již třeptil křišťálový lustr jako hvězdičky na nebi.

Lanžhotčanka vpochoďovala do sálu přesně v půl čtvrté odpoledne za jásavé melodie

polky "Lanžhotčanka," kterou složil jejich populární skladatel, bývalý kapelník, Metoděj Prajka.

Vlastní koncert na jevišti historické Národní síně začal krásným melodickým valčíkem Lanžhotčanů. Celý pořad uváděl jejich zpěvák Břetislav Osička a to jak česky tak i anglicky. V roli M. C. (Master of Ceremonies) si počínal velmi dobře a byl elegantní zjev u mikrofonu a také jeho angličtina byla velmi dobrá. Jeho příjemný hlas v řadě českých, moravských a slovenských písní se nesl sálem jemně jako na peruti.

Když se k němu přidaly dvě krasavice, jeho čemovlasá manželka Jitka a rudovlasá Alena Balgová, obě v nádherných moravských krojích, byla radost na ně pohledět a je poslouchat. Jejich zpěv byl jako zpěv skřivánek, když doprovázeli oráče v krásné přírodě při práci.

Mě jako bývalého křídlováka a taky muzikanta potěšilo, že mi Lanžhotčáci zahráli a věnovali "Falešnou frajarku," ne sice v životní velikosti, ale tak, jak ji složil můj přítel, skladatel Slávek Smišovský. Díky skladateli Smišovskému i muzikantům za tak pěk-

Lanžhotčanka v České síni v Clevelandu 6. října 2002

nou "Falešnou frajarku."

Muzikanti Lanžhotčanky nejenom dobře hráli, ale měli i neobyčejnou výdrž. Písněmi k tanci "rozhoupali" celý sál. Tančili mladí i staří a ti vzpomínali, že "Nikdy se nevrátí vzpomínka mladí." Jo, utíká to, utíká...

Nevím, kdo se ze Sokola velkého Clevelandu zasloužil o tak krásné nedělní odpoledne, ale vím, že se nikomu nechtělo jít domů.

Děk! Dobrá věc se podařila.

Lubomír Hromádka

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Schwarzenberkové

Schwarzenberský rod pochází z Dolních Frank v Německu. Jeho prvním sídlem byla tvrz Seinsheim, po níž se zprvu jmenoval. Nejstarší zmínka o Seinsheimech je z

roku 1155, první známý člen rodu se jmenoval Sifrid. Nejznámější z rodu pánů ze Seinsheimu se stal **Erkinger**, který v letech 1405-1411 koupil hrad a panství Schwarzenberg. Poté se příslušníci rodu začali psát ze Seinsheimu na Schwarzenberku.

Přestože Erkinger ze Seinsheimu na Schwarzenberku získal v Čechách panství za poskytnuté půjčky králi Zikmundovi do dočasného užívání hrady a města Točnick, Žebrák, Kadaň, Zatec a Beroun a dvůr v Libenicích, dlouho se v Čechách nezdržel. Za české pány však provdal své tři dcery. Znovu se však v Čechách objevil v letech 1429 - 1431. Na hradě Bečově vydržoval jednotku ozbrojených jezdců a byl zde jako válečník ve službách mohučského arcibiskupa. Účastnil se též bitev u Domažlic a u Tachova v roce 1431. V roce 1429 byl Erkinger povýšen do stavu svobodných pánů. Erkinger zemřel v roce 1437 a jeho syny se rod rozdělil na větev stefansberskou a hohenlandsberskou čili franckou. Všichni členové rodu, žijící v pozdějších dobách v Čechách, byli příslušníky stefansberské rodové větve.

Z větve hohenlandsberské vynikal především **Jan Silný** (1463-1528) jako právník, humanistický básník a spisovatel. Jeho starší syn **Kryštof** (1488-1538) založil větev bavorskou. Vnuk **Jan** (1525-1588) si ve službách císaře a církvi vysloužil povýšení do stavu hraběcího a jeho panství se v roce 1566 stalo říšským hrabstvím. Členové bavorské větve vynikali jako sběratelé obrazů a jiných předmětů renesančního umění. Zprvu se uplatňovali ve službách bavorských vévodů, ale postupně přecházeli do služeb rakouských Habsburků.

Od roku 1566 byli tedy Schwanzenberkové říšskými hrabaty, od roku 1670 pak knížaty. Císařským radou **Janem Adolfem** ve druhé polovině 17. století se Schwarzenberkové opět dostávají do Čech. Třeboňské panství bylo prvním majetkem, který Schwarzenberkové natrvalo získali v Čechách a podrželi si je až do té doby, než nové poměry rozhodly jinak. Z nákupů

dalších větších majetků Jana Adolfa I. ze Schwarzenberka je třeba uvést panství Hluboká nad Vltavou v roce 1661, panství Mšec ve středních Čechách v roce 1662, statky Radomilice, Bzí a Branovice v letech 1671-1672, Žimutice v jižních Čechách a pak jiná panství zakoupená v zahraničí.

V roce 1671 císařskému radovi Janu Adolfovi udělil panovník ještě titul velkého palatina, čímž byly Janu Adolfovi uděleny další privilegia, např. mohl razit vlastní mince, byl osvobozen od placení mýta na cestách, směl povyšovat druhé osoby do nižšího šlechtického stavu a legitimovat nemanželské děti.

Jan Adolf zemřel v roce 1683 ve věku 68 let. Stal se zakladatelem rodové državy v Čechách. Nástupcem Jana Adolfa I. se stal jeho syn **Ferdinand ze Schwarzenberku**, který obdobně jako jeho otec byl v císařských službách a opět rozšířil rodový majetek a to jednak na německém území svým sňatkem, jednak dalšími koupěmi v Čechách. Po převzetí velkého dědictví od svého tchána se psal hrabě ze Sulzu a lantkrabě v Kleggau. Erbovní znamení těchto přídomků pak přešla do schwarzenberského znaku.

Ferdinand ze Schwarzenberku zemřel v roce 1703 ve stáří 51 let. Důležitým dokumentem pro budoucí generace schwarzenberského rodu se stala Ferdinandova závět z roku 1703, v níž kníže ustanovil dvě rodové svěřenectví, čili dal základy k budoucímu rozdělení rodového majetku na dvě samostatné a na sobě nezávislé části. Předpokladem uskutečnění této dělby bylo, že se v jedné generaci vyskytnou v rodě dva bratři, schopní jednotlivá svěřenectví převzít. K tomu došlo v roce 1802.

V roce 1703 převzal vládu na panství ve věku 23 let jeho syn **Adam František ze Schwarzenberku** (1680-1732). Jeho zásahy do správy majetku byly osobitější než u jeho otce. Svě lesy pokládá „za bezesporu nejkrásnější poklad celého království Českého, který musí být udržován a pěstován.“ Zajímá se o chod hospodářství do podivuhodných detailů, zajímal se i o umění. Adam František podstatně rozmnožil rodový majetek v roce 1719 převzetím dědictví po své tetě Marii Arnoštce z Eggenberku. Především to bylo panství Český Krumlov, panství Netolice, panství Volary, Chýnov, panství Orlík se Zvíkovem, domy v Praze, atd.

Při příležitosti korunování císaře Karla VI. na českého krále v Praze v roce 1723 bylo panství Český Krumlov s Prachaticemi, Volarami, Netolicemi, Lhenicemi a okolím znovu povýšené na knížectví s titulem vévodství a všichni držitelé panství Č. Krumlova z rodu knížat ze Schwarzenberku se od té doby nazývali vévody krumlovskými.

V roce 1732 byl Adam František nešťastnou náhodou zastřelen na honu císařem Karlem VI. Jeho nástupcem se stal jeho jediný syn **Josef Adam** (1722-1782), který měl velkou zálibu v umění, o čemž vypovídaly i velké stavební akce např. na českokrumlovském zámku (divadlo, Maškarní sál, zimní jízárna, zámecká zahrada) a také na jiných zámcích, podporoval také hudební činnosti. Zastával vysoké funkce u císařského dvora a byl po určitý čas také hofmistrem císařovny Marie Terezie a císaře Josefa II.

Josefův syn **Jan Schwarzenberg** (1742 - 1789) se především věnoval správě svého majetku. Za jeho života byla započata velkolepá stavba plavební stoky zvaná Schwarzenberský plavební kanál na jižní Šumavě, po němž se a pak dále po řece Grosse Mühl a Dunaji plavilo dříví z jeho šumavských revírů až do Vídně.

Janovými syny Josefem a Karlem se roku 1802 rozdělil rod Schwarzenberků na dvě větve a to hlubocko-krumlovskou (primogenituru) a mladší - orlickou (sekundogenituru)... tak došlo k realizaci závěti Ferdinanda ze Schwanzerberku z roku 1703.

Starší rodová větev (primogenitura)

Kníže **Josef ze Schwarzenberka** (1769 - 1833) nastoupil vládu po svém otci Janovi v roce 1789. V průběhu jeho života došlo v Evropě k napoleonským válkám, v roce 1806 zanikla římsko-německá říše, čímž schwarzenberský rod ztratil suverenitu na německém území. Při návštěvě zámku Hluboká nad Vltavou si jistě povšímnete působných obrázků, jejichž autorkou byla Josefova manželka Pavlína, rozená z Arenberku (1774-1810). Na svých četných rytinách znázorňovala některé rodové zámky, přírodní zajímavosti, atd. Zahynula tragicky - uhořela při požáru - v roce 1810 v Paříži na plese, pořádaném na počest císaře Napoleona.

Kníže Josef měl jednu dceru a tři syny a to Jana Adolfa II., Felixe a Bedřicha. Kníže

Jan Adolf II. (1799-1888) se především věnoval správě svého panství. Zajímal se o národohospodářské otázky, zajistil modernizaci a vědecké řízení svých velkostatků. Z podnětu jeho manželky Eleonory (1812 - 1873) byl přestavěn starý hlubocký hrad v roce 1840 na zámek, jehož vzhled je zachován až do dnešních dnů.

Felix ze Schwarzenberku (1800-1852) se věnoval vojenské službě. Byl důstojníkem a od roku 1824 v diplomatických službách.

Bedřich ze Schwarzenberku (1809-1885) se stal v roce 1835 tj. ve svých 26 letech arcibiskupem solnohradským, roku 1850 byl jmenován arcibiskupem pražským. Zasloužil se o důstojné dostavění chrámu sv. Víta v Praze v roce 1873.

Syn Jana Adolfa II. **Adolf Josef** (1832 - 1914) vystupoval v říšské radě jako poslanec za některé šumavské okresy. Jeho syn **Jan Nepomuk** (1860-1938) musel řešit složité poměry, které nastaly na jeho majetku po první světové válce v souvislosti s realizací zákonů o pozemkové reformě.

Krátce před druhou světovou válkou se ujal správy hlubocko-krumlovského panství Schwarzenberků **JUDr. Adolf ze Schwarzenberku** (1890-1950), který se v roce 1939 uchýlil do zahraničí a již se do Československa nevrátil. V roce 1940 mu zabavila majetek německá tajná policie. Dne 8. května 1945 byla zavedena nad schwarzenberským majetkem národní správa. Po vydání zákona o krajském zřízení byl „zemský, dříve schwarzenberský“ majetek postátněn a dnem 1. ledna 1950 rozdělen mezi příslušná ministerstva.

Mladší rodová větev (sekundogenitura)

Prvním členem mladší rodové větve byl **Karel I. Filip ze Schwarzenberku** (1771 - 1820), druhorozený syn Jana ze Schwarzenberku. Základem budoucí dráhy této mladší rodové větve se stalo panství Orlik. Karel I. Filip ze Schwarzenberku se věnoval diplomatické a vojenské kariéře. Po dráze diplomata v Petrohradě a Paříži, kde bylo jeho cílem odvrátit nebezpečí války od Rakouska, doprovázel Napoleona na jeho výpravě do Ruska ve funkci velitele rakouského sboru a když se rakouská politika v postoji k Napoleonovi změnila, stal se maršál Karel Filip velitelem spojeneckých armád, které Napoleona porazily v říjnu 1813 v bitvě u Lipska.

Prvorozený syn Karla I. Filipa ze Schwarzenberku **Bedřich**, zvaný „poslední lancknecht“ se vzdal svých nástupnických práv ve prospěch svého mladšího bratra **Karla II.** (1802-1858), který se věnoval vojenské i politické kariéře. Syn a nástupce Karla II. **Karel III. ze Schwarzenberku**

(1824-1904) se velmi aktivně zúčastnil českého politického života jako příslušník tzv. historické šlechty. Byl znám jako velký přítel lesa. Postaral se také o záchranu hradu Zvíkova, se kterou začal již jeho otec. V širší veřejnosti je především znám svým kritickým postojem k husitství i hájením státoprávní samostatnosti Českého království.

Karel IV. ze Schwarzenberku (1859 - 1913) byl členem českého i říšského sněmu. Měl bohaté vědomosti, byl vynikajícím řečníkem a kritikem rakouské zahraniční politiky namířené proti jihoslovánům. Jeho syn **Karel V. ze Schwarzenberku** (1886-1914) v prvních dnech I. světové války zemřel na jižním bojišti ve věku 28 let. Byl česky vychován a v úřadech svého panství zavedl češtinu, čímž vyšel vstříc obyvatelstvu na svých velkostatech při jednáních s jejich správami.

Konec I. světové války s rozpadem Rakouska signalizoval české šlechtě s diplomatickými zkušenostmi velké nebezpečí tlaku Německa a Ruska na státy střední Evropy v příštích desetiletích. Československá republika zbavila českou šlechtu titulů, hodností a silně zredukovala jejich pozemkové vlastnictví. Šlechta se stáhla z politického života země, ale zůstala činná v hospodářských a kulturních organizacích. Pozemkové vlastnictví bylo silně zredukováno také u Schwarzenberků. Ale vraťme se k historii rodu.

Karel V. měl 2 syny, Karla a Františka. Nástupcem Karla V. se stal jeho starší syn **Karel VI.** Rodina žila střídavě na zámku Orlik, o prázdninách na zámku v Čimelicích, v zimě v Praze. V době ohrožení republiky Hitlerem se historická česká šlechta postavila na obranu starých českých hranic výmluvným prohlášením, které bylo odevzdáno prezidentu Edvardu Benešovi. Autorem tohoto prohlášení byl pán na Orliku Karel VI. Schwarzenberg. Schwarzenbergové obou větví odmítli spolupráci s nacisty a byli za to potrestáni zabavením všech svých statků. V roce 1942 byl Karel VI. vyhnán Němci ze zámku Orlik. Zatímco kníže Adolf ze Schwarzenberku (primogenitura) odešel do exilu, Karel VI. a jeho bratr František ze Schwarzenberku (sekundogenitura) zůstali v Československu, kde prokázali důležitou službu českému odboji.

Po válce se Adolf ze Schwarzenberku (primogenitura rodu) a Karel VI. ze Schwarzenberku (sekundogenitura rodu) znovu ujali vedení rodových záležitostí, zatímco František ze Schwarzenberku nastoupil diplomatickou dráhu jako československý chargé d'affaires u Vatikánu. Po únoru 1948 se pak všichni sešli v exilu. Po odchodu do Rakouska Karel VI. dosáhl doktorátu na vídeňské universitě a věnoval se

Karel VII. ze Schwarzenberku

vědecké práci ve Vídni. V Národní knihovně zpracoval bohemistiku, byl autorem knih o heraldice. Jako dobrý znalec 6 jazyků překládal literaturu a v těchto jazycích také psal odborné články do vědeckých časopisů. V roce 1986 PhDr. Karel VI. ze Schwarzenberku ve věku 75 let ve Vídni zemřel.

Karlův mladší bratr František se po ukončení diplomatické služby u Vatikánu usadil i s rodinou v Chicagu, kde působil jako profesor politických věd na Loyola universitě a organizátor národního hnutí mezi krajany až do svého odchodu na odpočinek, který se rozhodl trávit v Rakousku. V roce 1992 JUDr. František ze Schwarzenberku ve štyrském Unzmarktu ve věku 79 let zemřel.

Nástupcem Karla VI. ze Schwarzenberku se stal jeho syn **Karel VII.**, který se narodil v roce 1937 v Praze. Ve svých 10 letech odešel s rodiči do Rakouska, studoval na univerzitě lesnictví a právo. V roce 1960 jeho strýc Jindřich ze Schwarzenberku (primogenitura rodu) adoptoval svého synovce jako svého nástupce na majetku. V roce 1965 strýc Bedřich zemřel. Adopcí Karla VII. se opět historicky spojily obě větve Schwarzenberků, prodávající do roku 1965 samostatný vývoj.

Karlem VII. ze Schwarzenberku vstoupil tento rod opět do českých dějin, neboť roku 1989 byl Karel VII. jmenován kancléřem v Kanceláři prezidenta Československé republiky. Tuto funkci zastával Karel Schwarzenberg do konce roku 1992. Karel Schwarzenberg má 2 syny a jednu dceru. V České republice většinu času tráví na svém zámku Dřevíč u Nižboru v Křivoklátských lesích. Věnuje se správě svého majetku. Aktivně vstupuje také do politiky.

Ing. Alena Kulheimová, Česká republika

Devadesátník Josef V. Tománek

opravdu platívalo rčení "co Čech, to muzikant" a mladý Josef Toman byl důkazem, že to nebyla jen prázdná slova. Již jako hoch hrával s otcem v tamní české dechovce a hudba mu byla osudem, stejně jako verše, i v pozdějších letech.

Za bolševické okupace Volyně poznal o-trockou práci pod komunistickou knutou i rudý kriminál. Z toho se dostal až když muži českého a slovenského původu dostali možnost hlásit se jako dobrovolníci do vytvářené československé jednotky Ludvíka Svobody. S ní pak bojoval, po vzoru svého otce, bývalého československého legionáře, za svobodu vlasti svých předků proti nacistickým hordám. Ale nikdy se nepřidal k tak zvaným "hvězdářům", kteří tuto jednotku začali ovládat poté, co jejího velitele v Moskvě sověti "zpracovali". Však také po vítězství spojenců nad nacisty a svým návratu do vlasti svých předků, do Čech, vždy všechny lidi ve svém okolí před bolševickým režimem Josefa V. Stalina varoval. Vždyť jeho metody a neurvalost dobře znal! Nezastavilo jej v tom ani to, že v té době tehdejší československý prezident Eduard Beneš již v mnohém začínal silně podléhat prosovětsky směřované politice Národní fronty. A dočkal se za to jen toho, že již v roce 1947 byl na popud komunistů propuštěn z armády. Ale ani to, jak brzy poznal, rudým soudruhům nestačilo. Sledovali jej na každém kroku a tak, když v roce 1950 vycítil, že se nad ním stahují mraky a že by mohl brzy skončit, jako někteří jeho názorově jemu podobní přátelé z jednotky, v některém z komunistických kriminálů, raději přešel hranice na západ a uchýlil se do exilu, aby tam mohl dál lidem předkládat svědectví o zločinnosti bolševic-kého režimu a dál bojovat za svobodu své nově nalezené vlasti, tentokrát proti hordě komunistických zaprodanců.

Jeho cesta exilem skončila v USA v New Yorku, kde se zakrátko po příjezdu hned zapojil do 3. československého odboje. Aktivně oslovoval západní představitele varovnými dopisy, ve kterých je upozorňoval na tragický osud svého národa, kterému sotva nabytou svobodu opět vzali Moskvou ovládaní komunisté. Ale nepamatoval ani na to, k čemu jej od malička vedl otec, že nikdy nesmí zapomenat na svůj rodný jazyk a kulturu, tradice svého národa a jeho křesťanský základ. Proto také pro české krajany v Americe založil vlastní vydavatelství českých knih a hudebnin, aby i jejich děti dostaly v tom cizorodém prostředí možnost poznávat český jazyk z českých knih, a aby v tamních českých rodinách dál zněly české písně i

česká hudba. Těch knížek vydal za dobu svého pobytu v USA nespočítané. Sbírkou svých veršů "Niepowrotny czas" vydal také v polštině a některé sbírky jeho veršů byly přeloženy i do ukrajinštiny. A samozřejmě prim hrály jeho české verše, v nichž vždy ostře tepal komunistické okupanty vlasti a připomínal, že víra v Boha přináší člověku neskonale víc, než všechno bohatství světa. Za svou upřímnou snahu se však nedočkal vždy jen uznání. I v dalekém exilu se od některých tamních spřezenců komunistů dočkal mnohých urážek, lživých pomluv i výhrůžek. Ale nic z toho jej nedonutilo sejít z cesty pravdy.

Amerika Josefa Václava Tománka nikdy nepohltila. Žil skromně, bez auta a telefonu, a peníze, které vydělával, vkládal nezištně především do své vydavatelské edice. V exilu prožil celých 50 let, ale ani na chvíli nezapomenul na svou vlast. Když se mu konečně po listopadu 1989 hranice vlasti otevřely, byl mezi prvními, kteří z USA přijeli do Čech. Přijel sem na návštěvu několikrát po sobě, vždy s nějakou novou knížkou svých burcujících veršů, v nichž i nadále varoval před zrádností komunistů a před sametovou vstřícností vůči nim. Až se posléze definitivně rozhodl a do vlasti svých předků se navrátil na trvalo, aby tu doma dožil zbytek svého života. A samozřejmě dál i tu doma vydával sbírky svých veršů, které mu zakrátko přinesly uznání mnohých spoluobčanů. Dočkal se konečně také uznání svých vojenských zásluh v bojích za svobodu vlasti proti nacistickým okupantům, povýšen byl naší armádou do hodnosti plukovníka v.v. a obdržel několik vojenských vyznamenání. A jak se dalo očekávat, ihned po svém návratu do vlasti navázal spolupráci se "Sdružením bývalých politických vězňů 1948-1989" a redakci jejich měsíčníku "Věrní zůstali" přispěl řadou věcných a hodnotných esejů. A samozřejmě ani po návratu do Čech nepřerušil svoji spolupráci s redakcí jedné z nejstarších českých krajských novin "Hospodář", vydávaných v americkém Texasu, do nichž přispíval svými články téměř po celou dobu svého pobytu v USA.

Pan Josef Václav Tománek, který se v USA nikdy nevzdal svého československého občanství, měl vždy na mysli především svůj český národ a jeho dobro. Svému národu děkuje vřele za to, že má čest být jeho součástí, Bohu za to, že jej po celý život chránil a dal mu štěstí dočkat se konce života ve vlasti svých předků, která se stala provždy jeho domovem.

Čeští legionáři a vězňové komunismu

*Daleký příteli, mně vždy tak blízký!
Léta nám narůstají jak štíhlé břízky.
Rok co rok je jich víc, už je z nich háj,
jen ať nám rostou a narůstají!*

*Mnoho let bojovals za drahou otčinu,
v marxismu viděl jsi neštěstí mas,
burcovals lhostejnost, rozšířils trhlinu
v učení ničícím každého z nás.*

*Mnozí si soustavně měnily kabáty,
tak aby hrabat a krást mohli dál.
To se přec vyplácí, pravdy jsou zaváty.
Ty stojíš za pravdu, jak vždy jsi stál!*

*Přeji Ti upřímně jen vše to nejlepší,
zdraví a pokojný života běh!
Mnoho jsi vytrpěl, mnoho jsi vytvořil,
po létech vrátil ses do krásných Čech.*

*Ať ještě užiješ přemnoho radostí,
klidu a pokoje, vděčnosti všech,
mnoho let šťastného života ve vlasti,
o níž jsi tolik snil v nesčetných snech.*

(Jiří Pospíšil, Newton, NJ, USA - 2002)

Dne 19. listopadu 2002 se dožije úctyhodného věku devadesáti let Josef Václav Tománek, věrný syn vlasti svých rodičů, který se ještě za vlády ruského cara narodil v obci Kupičov na Volyni.

Jeho předkové nikdy nepamatovali na rodnou vlast, z níž odešli v roce 1870 na Volyň, kde dostali možnost získat volnou půdu. V rodné obci malý Josef navštěvoval jen polskou školu, ale doma jej rodiče od malička učili českému jazyku a vůbec jej vedli k tomu, aby na vlast svých předků nikdy nepamatoval. Díky tomu již od mládí mluvil česky a dokonce v češtině již jako hoch začal psát české verše, které později vyšly i tiskem. A blízké mu byly samozřejmě i české hudební tradice. Tehdy ještě

Some background information about the Moravian Cultural Society, *which celebrated on November 9, 2002 its 38th Annual Czechoslovak Folk Festival*

The organization is dedicated to the promotion and preservation of Czech folklore and culture. Founded in 1965, the Moravian Cultural Society (MCS), is made up of several generations of Czechs, Moravians and Slovaks. MCS is a strong family organization. Most of the adults who founded the organization have instilled the traditions of their culture in their children, many of whom have grown and are now passing on the heritage to the next generation. Because of this cultural upbringing and socialization, members have kept the heritage alive in the community and have built life-long friendships that have lasted nearly four decades.

MCS gladly welcomes anyone who is of Czechoslovak descent, to join the dance group, especially children, ages 3 to 12. The age for the adult group is 13 (high school) through retirement! For more information about the organization, call MCS President, Jean Mensik, at (708) 447 -0319. The children's dance instructor is Irene Hedderman (708) 579-5492. The adult instructor is Angela Chybik (708) 662-2286. Rehearsals are held on Sunday evenings at Sokol Benvyn-Slavsky 6445 W. 27th Place, Berwyn, IL. (Children at 5:30 p.m., Adults at 6:30) Dance instruction and use of the club costumes is FREE of charge (provided there is no damage or loss of the costumes).

The adult dancers of MCS have a rather extensive repertoire. They have performed for various dignitaries, including former Presidents Reagan and Bush and Clinton, as well as Czech Republic President, Václav Havel. They have also performed in many exciting cities throughout the U.S. including Orlando, Florida at Disney's Epcot Center, New York City, at the Plaza Hotel, and Washington, D.C., to name a few. They also have performed at festivals throughout the midwest.

One can also catch one of their annual performances of "Christmas in the Czech Republic" at the Chicago Museum of Science and Industry's Christmas Around the World showcase. This program includes both children and adult participants who, together with Klub Bedřich Smetana, sing and dance in a skit depicting a traditional Czech Christmas celebration. This program takes place every year, on the Saturday after Thanksgiving.

Many non-dancing members of the organization show their support by marching in numerous parades, including the annual LaGrange Pet Parade, and in many festival parades throughout the Midwest. And many of them travel along with the dancers to show their support in the audience of all of the performances.

Although the adults have done most of the traveling, the children of MCS do their share of performing as well. Besides performing at the annual Czechoslovak Folk Festival, they march in parades, put on a Christmas program for the residents at the Tabor Hills Health Care Facility in Naperville, and they perform for various local social events.

More information about the Moravian Cultural Society may be obtained by sending an e-mail to:
moravianculturalsociety@msn.com

COMEDY CORNER – Happy birthday

A woman is in the bar of a cruise ship and asks the bartender for a scotch with two drops of water. As the bartender gives her the drink, she says, "I'm on this cruise to celebrate my 80th birthday, and it's today."

The bartender says, "Well, since it's your birthday, I'll buy you a drink. In fact, this one is on me."

As the woman finishes her drink, the woman to her right says, "I would like to buy you a drink, too."

The old woman says Thank you. Bartender, I want a scotch with two drops of water."

"Coming up," says the bartender.

As she finishes her drink, the man to her left says, "I would like to buy you one, too."

The old woman says, Thank you. Bartender, I would like another scotch with two drops of water."

"Comin' right up," the bartender says. As he gives her the drink he says, "Ma'am, I'm dying of curiosity. Why the scotch with only two drops of water?"

The old woman replies, "Sonny, when you're my age, you learn how to hold your liquor. Water, however, is a whole other issue."

By: Dr. George J. Švejdla

Paths of Glory and Tribulations

After the defeat of Přemysl Ottokar II in 1276 on Marchfield (na Moravském poli) the Czech aristocracy started to usurp royal properties. The Viteks were among the first to start. They destroyed the Zlatá Koruna Monastery and attacked České Budějovice. Queen Cunigund invited Otto V, the Margrave of Brandenburg (1267-1298) and Přemysl's nephew, to Bohemia in fear of Rudolf of Habsburg. Another conflict threatened, but in the end, Rudolf and Otto struck a deal. Margrave Otto gained administration of Bohemia and custody over Přemysl's son, Wenceslas, for five years, and Rudolf of Habsburg got Moravia for the same period of time. Bohemian and Moravian aristocracy watched this development passively.

The reign of "the Brandenburgs in Bohemia" began. It can be said that, in a way, Margrave Otto tried to defend royal interests in the beginning, but to no avail. Chaos and confusion started. Little Wenceslas aged seven at the time of his father's death was taken to the Bezděz Castle and then to Brandenburg. Queen Cunigund escaped to Opava Region. Otto's custodial reign quickly lost the support of the Czech aristocracy and the Church refused its obedience, too. It relied increasingly on troops of German mercenaries, which resembled riotous gangs rather than keepers of order. Within three years, the disruption in Bohemia reached unbelievable degrees. A group of patriotic Czech aristocracy led by Tobias, the Bishop of Prague (1278-1296), and by Purkart of Janovice realized the danger, if the state power collapsed totally. They claimed responsibility for the fate of the kingdom and started negotiations with the Margrave. They set Wenceslas' return to Bohemia as the first task. Margrave Otto, however, kept increasing his financial demands and did not fulfill his promises.

However, the worst was still to come. The year 1282 brought so far the worst horrors. Wars and bad crop caused hun-

ger, which was followed by epidemics. People died by the thousands, graveyards could not contain them all. People from the countryside ran to towns, but the townspeople tried to prevent them. They feared for their lives, because robberies and murders were a frequent occurrence. Cannibalism became more and more frequent. Winter frost made things even worse. One poor woman was reported to offer shelter to some other woman and killed her with an axe for "five morsels of bread". Then she sent her twelve-year old son to take the corpse to the burial ground. People wanted to help him and noticed the blood. The boy was caught, handed over to the mayor and hanged. The mother managed to escape. The chronicles recorded many similar cases...

Margrave Otto released young King Wenceslas from his "care" as late as May 1283. As Wenceslas II (1283-1305) could not reign alone, affairs of the state were administered by the group around Bishop Tobias and Purkart of Janovice. Rudolf Habsburg withdrew from Moravia, which, once more, became a territory under the sovereign rule of the Bohemian King. Nevertheless, things changed after the return of Queen Cunigund to Prague. She did not come alone, but was accompanied by Závěš of Falkenštejn. He charmed the queen so

much that he became her lover. This was a bit too much, even for the most freethinking, because it was Závěš and his resistance which sped up the defeat and the death of King Přemysl. Wenceslas, too, succumbed to Závěš' Influence. The supporters of Bishop Tobias and Purkart of Janovice were pushed into the background. The Viteks and their friends took over the highest offices in the state. Závěš practically became the ruler of the kingdom.

King Rudolf was concerned about the future development in Bohemia. As late as 1282, and after complicated negotiations, he was able to give his sons Austria, Styria, and Carniola in feud. The Habsburgs had to keep the imperial crown, if they wanted to obtain these territories permanently. The princes in the Empire were not in favour of this idea. Rudolf, therefore, set on securing the votes of the Electors. He also assumed a friendly attitude toward Wenceslas. Wenceslas married Rudolf's daughter Gutta in Cheb in January 1285. Rudolf endowed his son-in-law with Bohemia and Moravia in feud immediately afterward. He also indirectly recognized the validity of the Bohemian vote at the election for the Roman King. All intentions could have been marred by Závěš, who transformed from being Rudolf's ally to becoming his enemy. It

Tombstone of Queen Cunigund, the wife of Přemysl Ottokar II and of Závěš of Falkenštejn

is sometimes believed that he was after the Bohemian crown. His position was to be strengthened by his marriage to Cunigund in May 1285.

Záviš' position remained unchanged even after the death of Cunigund in September 1285. Wenceslas, together with Záviš, campaigned in Moravia to strike against the rebellious nobility and to reinforce the royal authority. The campaign was concluded successfully in Brno in February 1286, where Wenceslas accepted the oath of loyalty from the Moravian nobility. He returned to Moravia soon thereafter to meet Albrecht Habsburg, the Duke of Austria.

The Habsburgs were insulted by Záviš' invective that Bohemian kings still had hereditary claims to Carinthia, and greeted the new fights among Bohemian and Moravian aristocracy. Omnipotent Falkenštejn did not directly participate in them. He set out to meet his new bride at the end of 1287. Once again he chose a bride of royal blood: Elizabeth, the sister of Hungarian King Ladislav IV. She had to run away from her convent, so that they could marry. Záviš followed political interests even with this marriage. He also sought for allies against the Habsburgs, from whom King Ladislav turned away.

The long absence from Prague proved fatal to Záviš. Wenceslas began to listen to other voices, especially to Bishop Tobias and other high officials of the Church. Queen Gutta, in particular, truly hated Záviš. Rumours began to spread that Záviš intended to overthrow and kill the King. Tobias' supporters were appointed to important offices. In January 1289, Wenceslas decided to get rid of Záviš. He made him leave Prague under some pretence and had him arrested. A rebellion of the Víteks and their friends ensued. War and riots seized the whole country. The properties of Bishop Tobias became a target of exceptionally destructive attacks. The anger of the Víteks was not directed against the King, but against the group of aristocracy which took the power.

After long negotiations, the rebel front was finally disrupted. Only Záviš' brothers and Hroznata of Hůžice still resisted. At the critical moment, the

Víteks offered the Bohemian crown to the Piast Henry IV (1270 - 1290), the Duke of Wrocław (Breslau). The proposal was unprecedented in Czech history, because no one had so far doubted the Přemyslid rule (although Duke Henry's grandmother was Přemyslid, too). King Rudolf supported Wenceslas resolutely in this situation. He already confirmed to him the title of the Archcupbearer and the office of an Elector in writing (1289). When both the Hungarian King Ladislav and Henry the Duke of Wrocław died, Záviš' fate was decided. The royal army, led by Nicholas, the Duke of Opava and an illegitimate son of King Přemysl, set out on a campaign in southern Bohemia. Under the threat of Záviš' execution, one Vítek castle after another surrendered. Only Hluboká refused to do so. Nicholas did not hesitate and had Záviš executed before the eyes of the horrified defenders on August 24th, 1290.

Thus ended the life of the high-born adventurer, who exceeded most of the other aristocracy in abilities and the scope of knowledge. He was brought up in the region where the borders of three cultures meet: Bohemia, Austria and Bavaria, so he had an opportunity to learn something from each of them. Although he belonged to the aristocracy, he never became their spokesman. He

The Cross of Záviš of Falkenštejn in the monastery
Vyšší Brod where is the Záviš' tomb

pursued his personal high ambitions so openly that, in the end, he remained alone, supported only by his brothers and friends. We will probably never know whether he really wanted to become king or not. Záviš' death meant the actual beginning of the independent reign of King Wenceslas.

*According the "Illustrated Czech history"
by Josef Žemlička*

Photo on back page:

Bezděz castle - where was held as a prisoner the King Wenceslas II. Bezděz was founded after 1264 and when King Přemysl Ottokar II died in 1278 it was already completed. The castle had a military function and was also a residence. From 1634 was owned by the Emaus Monastery and became a place of pilgrimage. In 1785 the monastery at Bezděz was dissolved.

Objednávám závazně měsíčník HLASY NÁRODA*(Pište čitelně hůlkovým písmem!)*

Titul: _____ Jméno: _____

Příjmení: _____

Firma: _____

Adresa: _____

Město: _____

Stát: _____ Zip Code: _____

Země (cizina): _____

Obyčejně: _____ Letecky: _____

Telefon: _____

Poukazují částku: _____ \$ (Šeky na: Czech Mission, Cicero, IL)

Datum: _____ Podpis: _____

*Cena: Za jedno číslo \$2.50, na celý rok USA \$ 30.00,**Canada \$ 40.00, Ostatní cizina letecky \$ 55.00,**Zašlete na adresu:**Hlasy národa, P.O. Box 508 576, Cicero, Illinois, 60804**Informace:**Telefon + Fax - (708) 656 7472, Mobil - (708) 533 1050**Doporučte Hlasy národa svým přátelům a známým***Objednávám závazně měsíčník HLASY NÁRODA***(Pište čitelně hůlkovým písmem!)*

Titul: _____ Jméno: _____

Příjmení: _____

Firma: _____

Adresa: _____

Město: _____

Stát: _____ Zip Code: _____

Země (cizina): _____

Obyčejně: _____ Letecky: _____

Telefon: _____

Poukazují částku: _____ \$ (Šeky na: Czech Mission, Cicero, IL)

Datum: _____ Podpis: _____

*Cena: Za jedno číslo \$2.50, na celý rok USA \$ 30.00,**Canada \$ 40.00, Ostatní cizina letecky \$ 55.00,**Zašlete na adresu:**Hlasy národa, P.O. Box 508 576, Cicero, Illinois, 60804**Informace:**Telefon + Fax - (708) 656 7472, Mobil - (708) 533 1050**Doporučte Hlasy národa svým přátelům a známým*

